

CLARK DARLTON

Život po životě

Knihovnička Perry Rhodan 56

Přeložil Jaroslav Kuťák

„Nejjednodušší ze všeho by bylo je vyvraždit, pro mě za mě třeba krysím jedem!"

Rhodanův zástupce Reginald Bull sevřel ruce do pěstí a praštil do těžkého dubového stolu, který stál vedle širokého okna s výhledem na Terranii.

„Jasně, krysím jedem!" zapištěl Gucky, který seděl uprostřed psací desky stolu.

Perry Rhodan pomalu zavrtěl hlavou a zahleděl se dolů na oceán mohutných kamenných staveb, postavených na zúrodněné půdě země, která kdysi bývala pokryta pouští a jmenovala se Gobi.

„Násilím své problémy nevyřešíme, přátelé. Jenom bychom si udělali nové nepřátele. Pokud tihle lidé nesouhlasí s našimi plány a s tím, jak se chováme, pak si musejí hledat Jiný domov. Na Zemi pro ně místo nebude. Země patří sjednocenému lidstvu."

„Kam mají jít? Na Měsíc?!" podívoval se Bull a povzbudivě pohlédl na přítele Guckyho. S tím krysím jedem to pochopitelně nemyslel doslova, ale už to měl prostě v povaze, že se vždycky tvářil radikálněji než Rhodan. „Myslím, že ani Venuše by pro ně nebyla dost velká."

„Vystřelíme je na nejbližší galaxii," navrhoval Gucky. „Tam žádný škody nenapáchej."

Rhodan znovu zavrtěl hlavou.

„Jdeme z jednoho extrému do druhého. Najděte si zlatou střední cestu, pak vyjdete vsťíc všem. No, uvědomte si - oni se nechtějí podříditi našim zákonům. Nechtějí se stát pozemšťany v našem pojetí. Neuznávají Světovou vládu. To proti nim máme vést válku? Máme pozabíjet desetitisíce lidí jenom proto, že poslouchají pár fanatiku, kterým přeskočilo? Ne, naši povinností je udělat opak - pomoci jim!"

„Ano, ano," pokýval Gucky hlavou a znuděně se zadíval na strop, jako by tam objevil něco zajímavého. „Chudáčkovi neputelíčkovi se musí pomáhat."

„Co vlastně chceš udělat?" zeptal se Bull a vyzývavě se předklonil.

„Budou vysídleni," řekl Rhodan. „Dám jim k dispozici jeden velký křižník a dvě stě mužů posádky a poslu je na cesty. Budou smět opustit Zemi a v klidu si najít planetu, na které budou smět dělat, co se jim zlíbí. My už se o ně starat nebudeme. Nemyslíš, že takhle to bude to nejlepší řešení?"

Bull zvolna přikývl, ale Gucky ostře namítl: „Bylo by lepší je otrávit - ale prosím, já nejsem žádná mrcha. Jestli se těch rebelů zbavíme navždycky, dobrá, souhlasím. Doufám jen, že cestou nenarazí na nějaké Skokany, aby jim neprozradili pozici Země!"

„Oni ji ani nebudou znát," sliboval Perry. „A teď půjdu za mluvčími svobodných osídlenců a navrhnou jim dohodnuté řešení."

„Proč jim pořád říkáš svobodní osídlenci? Copak všichni ostatní osídlenci Země nejsou svobodní, jenom proto, že se podřídili Vládě Země?" namítl Bull.

„Oni si tak říkají," vysvětloval Perry.

„No fajn," zašklebil se Bull a mrkl na Guckyho. „Co ty na to, starej mrkvožroute?"

Myšob pobaveně vycenil zažloutlé hlodáky a Bull se lekl. Už to zase trochu přehnal. Jeho malý chlupatý přítel mimozemšťan se za trest chystal rozvinout jednu ze svých parapsychických schopností. Gucky, připomínající křížence myši a bobra, ovládal telepatii, teleportaci a telekinezi. Když ho Bull pozlobil, jednoduše ho silou vůle zvedl ke stropu a nechal ho tam viset.

„Přítel, Gucky!“ zvedl Bull ruce nad hlavu. „Jsem tvůj přítel, pamatuješ? Přece se nebudeme kvůli takový lapálii hádat! Takže co uděláš, Perry?“

Gucky se uklidnil a znovu se posadil.

Rhodan řekl: „Už dáváme dohromady posádku. Za několik týdnů může loď odstartovat. Pak budeme mít po starostech s rebely, aspoň doufám. Každý, kdo není spokojen s poměry na Zemi, může odletět.“

„Doufejme jen, že jich nebude moc,“ zabručel Bull- „Abys-me nakonec nemuseli posílat celou flotilu!“

„To sotva. Co je, Gucky?“

- Myšob podivně nakláněl hlavu k rameni a zdálo se, že naslouchá. Očividně přijímal nějaké telepatické zprávy. Možná čistě náhodou zachytil nějaké zajímavé impulzy.

„Okamžiček!“ zapištl Gucky a Čekal. Pak zvedl hlavu. „Za chvíli tě bude chtít zpravodajská centrála, Perry. Důležitá zpráva z vesmíru. Nemám tušení, oč se jedná.“

Rhodan se zahleděl na prázdnou obrazovku, pokrývající úzkou boční stěnu místnosti. Najednou se rozzářila a pak se na ní v plastickém obraze zjevil jeden ze spojařů.

„Šéfe, důležitá zpráva z paluby křižníku LOTUS. Velitel kapitán Markus odvysílal nouzový signál. LOTUS se vrací na Zemi. Možná dorazí ještě dnes.“

„Víc toho nevíte, Millere?“

„Ne, šéfe. Byl to jen krátký impulz, trval pouhou desetinu vteřiny. Neměl jsem ani možnost ho zaměřit.“

„Díky,“ přikývl Rhodan. „Zůstaňte dál na příjmu a dejte mi hned vědět, kdyby se LOTUS znovu ozval.“

Obrazovka zhasla.

„No?“ zvedl Bull obočí. „Co to znamená?“

„To znamená, že čtyři tisíce tři sta světelných let odtud, v soustavě slunce Heperés, prostě něco nesouhlasí. Brzy se dozvíme co. Možná se to dozvíme už dnes.“

„A rebelové?“ pískl Cucky.

„Ti mají čas. Až tak vážně je brát nemusíme. Momentálně je pro nás nejdůležitější kapitán Markus.“

Bull vstal.

„Jdu na kosmodrom. Za chvíli tady budou. Tak daleko to sem nemají. Je to k nám, co by kamenem dohodil.“

^ A ^

Kapitán Jim Markus však přistál až za dvacet hodin poté. Své zpoždění vysvětloval tím, že čekal na další zprávy od kosmického agenta Fellmera Lloyda z planety Volat. Když už žádné nepřišly, rozhodl se pro návrat, aby mohl informovat Rhodana.

Při jednání seděl vedle Bulla a Guckyho také mutant André Noir, vynikající hypnotizér a nyní už také telepat.

„Takže vy jste našeho agenta Lloyda vysadili podle instrukcí," konstatoval Rhodan. „A co se stalo pak?“

„Moc toho nevím," přiznával kapitán. „Lloyd se tam dole vydával za Prebonera a pokoušel se najít kontakt se svým předchůdcem Sikeronem, který měl být údajně zavražděn. Přitom poznal dívku jménem Kuri Oneré, seznámil se s místními domorodci, klen se vyvinuli z pralesního hmyzu, uznávají matriarchát a svou Všemoudrou Matku, a s jejich pomocí se mu podařilo zakročit proti dvěma tajuplným mutantům, kteří pravděpodobně způsobili Sikeronovu smrt.“

Rhodan zpozorněl.

„Zopakujte to, prosím!“

„Jsou to telepat Nomo Jatuhin a hypnotik Gregor Tropnov. Oba jsou uražení, protože jim na Planetě věčného života nebylo do

přáno vstoupit pod buňkovou sprchu, a prodloužit si tak život. Na Volatu založili hnutí odporu proti Zemi a nyní se chystají Zemi zradit a přepadnout."

„Mí vlastní lidé," zamumlal Rhodan. Nechtěl tomu uvěřit. Bull zarputile mlčel.

„Vždycky se najdou nějakí zrádci," utěšoval ho Markus. „Sikerona zavraždili dřív, než je mohl prozradit Zemi. I Fellmera Lloyda možná potkal podobný osud. Každopádně o sobě nedává vědět."

„Co s ním může být?"

„To nikdo neví. Zmizel společně s dívkou Kuří. Domorodci je nezabili, to určitě ne. Spíš jim pomohli."

Rhodan chvíli mlčel. I ostatní zmlkli, aby ho nerušili. Noir a Cucky dokázali sledovat úvahy svého šéfa pomocí telepatie.

Pak Rhodan řekl: „LOTUS je připraven ke startu, kapitáne Markusi?"

Dobrá, takže Noir, Cucky a já s vámi poletíme - a sice ještě dnes."

Chvíli bylo ticho a pak Bull rozčileně zvolal: „A co já? Přece nepoletíš beze mě?"

„Bohužel ano, milý příteli," přikývl Rhodan. „Kdo by mě tu zastupoval, když ne ty?"

^ A ^

Šok se dostavil několik máto minut po startu LOTUSU.

Lehký křižník spočíval ještě na svých teleskopických nohách.

Třpytivá ocelová koule měla sto metrů v průměru, ale co je to proti třista, a dokonce osmisetmetrovým lodím? LOTUS byl malou lodí, ale i tak se dokázala v případě nouze statečně bránit. Kromě toho měla na palubě obvyklé vybavení jako hyper-vysílačku a strukturální kompenzátor, znemožňující její zaměření vstupu a výstupu při transici.

Posádka zaujala svá místa.

Ve velínu se zdržovali pasažéři. Rhodan seděl vedle Markuse v křesle kopilota. Cucky jako obvykle ležel na jedné z pohovek a postrádal Bullyho. Hypnotizér André Noir sedel v rezervním křesle.

Obrazovky svítily.

Markus položil ruku na tlačítko startu.

Začalo odpočítávání.

A pak se kosmodrom, město Terrania, asijský kontinent a nakonec i planeta Země ponořily do hlubin vesmíru.

Zrychlení bylo tak velké, že LOTUS docílil rychlosti světla za dvacet minut. Už v prostoru mezi okrajovými planetami soustavy by mohl přejít do transice.

Rhodan však měl najednou tušení, a proto řekl: „Hypervysílačka je na příjmu?”

Markus vypadal překvapeně.

„Proč, pane? Uvnitř sluneční soustavy...*”

Rhodan sraštil čelo.

„Příteli! Nacházíme se v nouzové situaci! V té je povoleno používat hyperimpulzy!”

Markus pokrčil rameny a vydal odpovídající rozkazy do spojové centrály.

Rhodan se pak uvelebil v křesle. Na půl ucha poslouchal přicházející signály. Přitom se díval na okolní hvězdy a planety, a vypadal zamyšleně a vážně.

Vtom se ozval příkrý, drsný hlas.

„Haló, Perry Rhodane! Ohlaste se! Tady plukovník Derringér z bezpečnostní služby na Marsu! Volám Perryho Rhodana! Tady...”

Rhodan sáhl po mikrofону.

„Tady Rhodan, na palubě křižníku LOTUSU- Co se děje, plukovníku?”

„Zaplat’ Bůh, Perry! Vaše pozice?”

„Před asteroidy.”

„Dobrá. Obráte to a přistaňte na Marsu, pane.”

„Proč?"

„Přikázal jste mutantu Tropnovovi, aby si odtud odvezl Thoru?"

Rhodan zbledl a musel se chytit stolu. Rty se mu stáhly do úzké škvíry, a když se otevřely, aby promluvily, šlo to jen ztěžka.

„Ne, plukovníku. Moje manželka zůstane na Marsu až do konce své dovolené. Co se stalo?"

„Je mi líto, pane, ale pak pravděpodobně došlo k jejímu únosu. Bully mi přikázal, abych se s vámi okamžitě spojil. Před několika hodinami tu přistál mutant Tropnov a tvrdil, že má rozkaz Thoru odvézt. Že prý se v Terranii něco přihodilo a že u toho Thora musí být. Opustila Mars před dvěma hodinami."

Rhodan už vypadal o něco klidněji.

Sice ne rozrušený, ale pořád ještě smrtelně bledý.

„Proč jste si to neověřil hned?"

Plukovník na vteřinu zaváhal.

„Jak by mě mohlo napadnout. Zeji chce unést? Příslušníci jed-notky mutantu platí obecně za velice spolehlivé!"

V tom měl plukovník pravdu. Až dosud tomu tak bylo...

„Poslouchejte, Derringere! Nepoletím na Mars. Vím, kam ji unesl. Zjistěte aspoň, prosím, s jakou lodí přiletěl,"

„V průzkumném člunu, v Gazele, pane. To už víme..."

„Dobrá, aspoň něco. Buďte pořád ve spojení s Bullym. On mi pak všechno sdělí. A ještě něco - nedělejte si žádné výčitky, plukovníku, za nic nemůžete."

„Díky, pane. Jenom jsem plnil svou povinnost."

„I to může být někdy chybou. Sbohem."

Spojení bylo zrušeno.

Rhodan se zaklonit a tiše poznamenal: „Tohle Tropnova přijde draho."

^ A ^

Rhodan vzpomínal na svou ženu. Vzpomínky se mu honily hlavou jako elektrické jiskry. Miloval Thoru od prvního dne - i když tehdy ještě zdaleka netušil, že ztroskotavší Arkonidanka, kterou objevil na Měsíci, se jednou stane jeho ženou! On, muž, kterému bylo 104 let a který vypadal a ve skutečnosti byl díky návštěvě Planety věčného života sotva čtyřicetiletý, miloval Arkonidanku, již byla nesmrtelnost zapovězena. Jistě, ukořistěný araský elixír života zastavil proces stárnutí i u ní, ale na jak dlouho?

A teď mu ji chtěli sebrat.

Nikdy!

Otevřel oči.

„Mizerové! My jim ukážeme...“, zlobil se André Noir.

„Jenom klid, Noire! Nikdo neunikne svému trestu. Já jsem si svých nepřátel dosud svým způsobem vážil, protože vždy bojovali čestně a mužně. Ale unést něčí manželku a potom vydírat jejího muže, to je to nejzbabělejší, co je možné udělat.“

„Zakrouťím mu krkem!“ pištěl Gucky. „Ten mi neuteče!“

Rhodan se podívat na Markuse.

„Kdy proběhne transice?“

„Jestli se nic nezmění - přesně za dvě minuty a Čtyřicet vteřin... Stejně souřadnice, pane?“

„Naším cílem je planeta Volat. Unescem byl Tropnov a Lloyd ho našel právě na Volaty. Nesmíme ztratit ani vteřinu, jestliže nechceme přijít pozdě.“

^ A ^

Kolem slunce Heperés kroužilo šest planet, z nichž jenom druhá byla obydlená. Tento svět patřil ještě k arkonidskému Impériu. Platil za jednu z nejdůležitějších vesmírných obchodních křižovatek v tomto sektoru.

Hlavní město planety se jmenovalo Kuklón, měl tu své sídlo i arkonidský Administrátor, aby dbal na loajalitu zdejších obyvatel vůči Impériu.

Volat byl velký zhruba jako Mars, měl o něco menší gravitaci než Země a díky tropickému klimatu byl většinou pokryt džunglemi.

Jakmile LOTUS materializoval, hnal se rychlostí světla přímo do centra soustavy. Transici nemohl nikdo zaznamenat, a kdyby jej nyní zaměřili, měli by jej bezpochyby za některou z mnoha obchodních lodí.

Hypervysílačka byla neustále na příjmu, ale žádný známý signál neprozrazoval, že by se s nimi Felimer Lloyd ze své Gazely pokoušel spojit. Přitom však musel počítat s tím, že kapitán Markus pořád ještě krouží kolem planety a čeká na jeho volání.

Ale Felimer Lloyd mlčel.

Rhodan začínal ztrácet svůj pověstný klid.

„Připravte jednu Gazelu," rozkázal Markusovi a kývl na Noira s Guckym. „Jdeme na to."

„Už bych to na ty pohovce stejně nevydržel dlouho," ujišťoval ho myšob. „Je tvrdá jako žehlící prkno."

Noir měl jiné starosti.

„A co když si nás při přistání někdo všimne?"

Rhodan mu odpověděl: „Nemůžeme přistát přímo v Kuklónu. Dosedneme v neobydlené oblasti. Nevíme, kde se asi Lloyd právě zdržuje, ale jsme přece telepati. Jeden z nás ho najde, tím jsem si jist." Pak se obrátil na Markuse: „Vy zůstanete na stabilní oběžné dráze, kapitáne. Vzdálenost z Volatu - dvě světelné hodiny. To by mělo stačit. Vyšlete každých deset hodin minutový naváděcí signál. Ještě nevíme, za jakých podmínek se nám návrat na loď podaří, ale považuji toto opatření za vhodné."

„V pořádku, pane. Co mám dělat, jestliže nepřítel na vaši Gazelu zaútočí?"

Rhodan se usmál-

„Nic, kapitáne. Vůbec nic. Rozuměl jste mi?"

Markus překvapeně přikývl. Vypadal vskutku zaskočené, takže mu to Rhodan stručně objasnil: „Pokud bychom totiž byli napadeni a útočník by byl v převaze, vzdáme se. To taky občas vede ke zdárnému cíli."

Pak vykročil za Noirem směrem k hangáru. Gucky opět šetřil své krátké nožky a teleportoval. Už čekal před otevřenou kabinou Gazely.

„Tak kde jste?“ zapištěl myšob a teleportoval dovnitř. „Každá minuta je drahá, jestli chceme ty zločince chytit.“

Gucky se na zrádné mutanty nepřičetně zlobil. Ani se je nesnažil v duchu obhajovat. Unesli Thoru, a to mu stačilo,

O deset vteřin později opustil člun palubu LOTOSU. Planeta Volat se rychle blížila. Sotva Gazela zrychlila, už bylo na Čase, aby začala brzdit let. Bylo vidět Kuklón a těsně vedle města rozlehlý kosmodrom. Rhodan změnil kurz a blížil se k planetě z noční strany. Klesali stále níž nad nekonečné pralesy.

„Kuklón se za hodinu octne v terminátoru,“ poznamenal Noir, „Do té doby s přistáním počkáme.“

„Přistaneme dřív, Noire,“ odpověděl Rhodan a dále klesal. „Někde pod námi, ne příliš daleko od hlavního města, musí být Felimer Lloyd.“ Obrátil se na Guckyho; „Ještě jsi nezachytil jeho myšlenkové impulzy?“

Myšob mlčky zavrtěl hlavou.

Nyní klouzali těsně nad rozlehlou skalní plošinou, ale dokonce ani infraobrazovka neukazovala žádné podrobnosti. Buď byla plošina neobydlená, anebo Votaterané svá obydlí dobře zamaskovali.

Rhodan udělal tu osudnou chybu, že vypnul energetický ochranný štít, který je ve volném prostoru chránil před meteority, ale také před ostřelováním a energetickými paprsky nepřátelských lodí.

Útok přišel natolik překvapivě, že se ani nestačili bránit, Zničehonic se před nimi zjevil zelenomodrý paprsek a zasáhl plochou příď Gazely. Rhodana to málem vyhodilo z kontrolního křesla, Noir odletěl na podlahu a Gucky se vznesl napříč ve-línem.

Disk se začal nekontrolované řídit k povrchu planety. Druhá střela je těsně minula.

„Držte se!“ zařval Rhodan a sáhl na ovládací panel.

Disk klouzal dolů k zelené střeše pralesa. Už neposlouchal řídicí elementy, dal se alespoň trochu přibrzdit, aby náraz nebyl tak hrozný.

„To byli Skokani!“ poznamenal Gucky a dál soustředěně naslouchal cizím mozgovým impulzům. „Jo, Galaktický obchodníci! Naši staří přátelé! Ale netuší, co jsme zač. Dostali to rozkazem!“

„Pokus se jim číst v myšlenkách,“ volal Rhodan. „Pozor! Přistání za deset vteřin! Pak hned otevřít kabinu a pryč!“

Těch deset vteřin se proměnilo ve věčnost.

Vnější mikrofony zprostředkovaly zvuky praskajících větví a ránu při dopadu. Předměty ve velínu úpěly, skřípaly, vytrhávaly se, ale posádka přežila. Sice s modřinami a odřeninami, jak později zjistili, ale přežili.

„Rychle!“ zvolal Rhodan, ještě než se sebral z podlahy v koutě, kam ho to odmrštilo. „Než se sem vrátí a rozstřílí člun na-padrť!“

Noir přikývl a vstal, Z čela mu stékal tenký pramínek krve, ale nebylo to zlé.

Nejlíp na tom byl Gucky.

Toho totiž ve velínu nebylo vidět. Těsně před nárazem teleportoval ven z člunu. Nezbyl mu čas, aby vzal Rhodana nebo Noira s sebou, ale Jakmile člun zůstal ležet zpola zabořen v měkké pralesní půdě, skočil ke vstupu, prudce jej otevřel a pomohl druhům ven.

Zvuk přibližující se stíhačky jim dodal nových sil. Zanedlouho byli dostatečně daleko od vraku Gazely. Pak je oslnila záře exploze a následná tlaková vlna je donutila skočit k zemi. Rhodan se ohlédl,

Hvězdné nebe bylo zakryto temným stínem. Cizí loď se nedala dost dobře rozeznat, ale musela být každopádně větší než Gazela. Bylo pro ni hračkou pomocí energetických zaměřovačů vrak jejich člunu najít.

Rhodan si oddechl.

„Měli jsme štěstí! Už jsem se bál, že budou chtít Gazelu prohlédat. Určitě by v ní našli stopy, které by chytrému napověděly, s kým měli tu čest. Tropnov s Jatuhinem patrně ještě nerozehráli svůj největší trumf, takže tady ještě nikdo neví, že Země žije. Aspoň doufám.“

„A ještě nikdo neví, že Rhodan přistál na Volatu,“ zamumlal Noir a úkosem, pohlédl na myšoba: „A taky je tu s námi monstrózní bijec Cucky.“

Rhodan neodpověděl. Soustředil se a snažil se zachytit myšlenky někoho z posádky nepřátelské lodi, ale nedařilo se mu to. Věřil, že Cucky bude mít víc štěstí. Ale myšob vrtěl hlavou.

„Skokani, vždyť jsem to říkal. Někdo neznáme) je naverboval a poslal proti nám. Všimli si nás už ve vesmíru.“

„Dobrá práce,“ pochválil je Rhodan. „Myslíš, že za tím stojí zrádci Tropnov a Jatuhin?“

„A kdo jinej?“

Rhodan přikývl a znovu se zadíval na hvězdnou oblohu. Tady vypadala docela jinak než z rodné Země na okraji Mléčné dráhy. Tady, více v centru, bylo mnohem víc hvězd, a středem nebe se táhla dlouhá světlá stopa hvězdokup.

Cizí loď zmizela, ponořila se do tmy, jako by nikdy nebyla. Ukončila svůj úkol a vrátila se zpět na své stanoviště,

Rhodan zasmušile přikývl.

„Za tu Gazelu mi ještě zaplatí. Tyhle věcičky nejsou zrovna levné.“

Noir vstal.

„A co teď? Město je stovky kilometrů daleko. Prales...“

„Máme přece Guckyho,“ odpověděl tiše Rhodan. „Dostane nás jednoho po druhém do města v okamžiku, jakmile to budeme považovat za nutné. Ale zatím bych se tam ještě moc neukazoval. Jen ať si myslí, že jsme po smrti.“

„A tahle džungle? Není zrovna dvakrát lákavá. Ani nevíme, jaké nám tu může hrozit nebezpečí.“

„Podklady ohledně Volatu tvrdí, že tu nežije příliš mnoho nebezpečných šelem. Máme zde jenom jednoho nepřítele - organizaci vzbouřenců. Půjdou po nás, jakmile zjistí, že tu jsme.“

Noir pokrčil rameny.

„Tomu nerozumím," zamumlal. „Nechápu, jak někoho z našich vlastních lidí mohlo napadnout, že vás zabije.“

Gucky zlostně sykl, když Rhodan odpověděl: „Závist rodí nenávist, André Noire. A nenávist dělá nemožné možným.“

Nikdo mu na to nic neřekl. Noir tam mlčky stál a díval se k západu do neprostupné tmy pralesa. Díval se přesně směrem ke Kuklenu.

„Co se děje?" starostlivě se zeptal Rhodan.

Hypnotizér Noir ukázal do černé tmy-

„Nevím jak daleko, ale jsou tu živé bytosti. Mají myšlenky, ale nejsem z nich moudrý. Baví se o pro mne nepochopitelných věcech.“

„Domorodci?"

„Asi ano, ale jistě to nevím. Co jsou Volaterané vlastně zač, pane?"

„Vyvinuli se z hmyzu, ale do humanoidní podoby. Chodí vzpřímeně, jsou dva metry vysokí, mají velice tenké končetiny, veliké hlavy s výraznými mandlovými očima a tykadly. Je to neškodná, vysoce inteligentní rasa se zvláštními rituály. Jejich vládní formou je matriarchát. Podřizují se zákonům Všemoudré Matky, své neomezené vládkyně. Jejich řeč není lidským uchem slyšitelná, protože leží v oblasti ultrazvuku. Ovšem telepati nemají problémy se s nimi dorozumět. Noire, vám to půjde obzvlášť dobře, protože kromě telepatie ovládáte i sugesci.“

„To jsou teda divný tvorové," zamumlal Gucky. „Jsem fakt zvědav, co mi řeknou.“

Rhodan se zběžně usmál a vykročil za ním.

„Cítím nějaké impulzy," zašeptal po chvíli, „ale neumím si s nimi poradit. Skokani nebo Arkonidané, Noire?"

„Ne, to nebudou lidé..."

„Lidé ne? Že by přece jen Volaterané?“

Noir zavrtěl hlavou.

„To není tak jednoduché, pane. Před námi jsou Volaterané. Jejich způsob myšlení je však jiný. Myšlenky, o kterých mluvíte, přicházejí z prostoru za námi a podobají se podmíněným reflexům. Chápete, co tím myslím?“

„Ano, chápu. Chcete mi naznačit, že mohou myslet jenom na něco určitého a jinak na nic. Mám pravdu?“

„Přesně tak, šéfe. V jejich mozku je místo jenom na rozkaz.“

„Na rozkaz?“

„Ano,“ opáčil klidně Noir. „Rozkaz, že nás mají chytit.“

^ A ^

Náhorní výšina se zvedala nad úroveň pralesa. Nevedla k ní žádná silnice, jenom tajné stezky. Za určitých okolností by se po nich snad dalo i jezdit, ale jakmile se spustil déšť, rozměkly natolik, že to bylo vyloučeno, protože v hlubokém blátě zapadla i pásová vozidla.

Nebylo Arkonidana ani Skokana, který by znal polohu nábor-ní plošiny. Tady totiž sídlila tajuplná vládkyně Volateranů, královna a bohyně zároveň, objekt zbožňování svého lidu.

Pod ochranou korun stromů stála obydlí domorodců - útvary ne nepodobné včelím úlům, postavené z nejrůznějších materiálů. Vstupy do nich připomínaly otvory, známé z pozemských úlů, ovšem byly samozřejmě odpovídajícím způsobem větší.

Tato skalní plošina, ukrytá před zvědavými zraky pod zelenou střechou pralesa, představovala hlavní město světa Volateranů.

V jedné primitivní chatrči ležel na nízké posteli Felimer Lloyd a držel za ruku dívku jménem Kuri. Seděla na okraji lůžka a dívala se na něj. Vlastně nebyla vyloženě krásná, možná že měla příliš pevnou stavbu těla, její pleť byla mírně narudlá a vlasy měděné zrzavé - byla dcerou Galaktického obchodníka.

Felimer Lloyd četl v jejích citech jako v otevřené knize. Byl

„Jsem v bezpečí, Fellmere," řekla Kuri a snažila se, aby její hlas zněl pevně. „Tady nás nenajdou." -

Přikývl.

„To je dobře. Kdybych ale aspoň věděl, jestli náš přítel Markus zachytil mé vysílání a předal ho dál." ' "

„Nejdřív se musíš uzdravit.“

Zavrtěl hlavou.

„Nejsem nemocný, maličká. Zasáhl mě paprsek paralyzátoru, to je všechno. Ještě dva dny a jsem zase fit. Musíme něco podniknout.“

Vzhlédla. U vchodu do chatrče se něco pohnulo. Pak někdo vstoupil.

Byl to Volateran. Kuri se na něj přátelsky usmála, protože věděla, že od něj nemůže vzejít nic špatného- Tykadla se mu pohybovala, ale nemohla ho slyšet. Tázavě pohlédla na Felimer, protože najednou zpozorněl a vztvčil se na loktech.

„Nepřátelé ztratili stopu a vrátili se do města," řekl Volateran. Felimer se slabě usmál.

„Díky, přáteli. Prokazujete nám velké služby.“¹

„Všemocná Matka přikázala, že u nás smíš zůstat, jak dlouho budeš chtít.“

„Ještě dnes vstanu. Jakkoli rád bych zůstal, musím tvou nabídku odmítnout. Očekávám své přátele a tady by mě nikdy nenašli.“

Volateran pristoupil blíž a posadil se.

„Tví přátelé vypadají jako ty?“ ujišťoval se. „Jsou jako lidé, kteří ovládají naši planetu.“

„Ano, vypadají tak.“

„A taky přicházejí z Velké prázdnoty?“

Měl na mysli vesmír. Volaterané nelétali do vesmíru.

„Ano, přijdou odtud.“

Volater pomalu přikyvoval.

„Takže to jsou oni," řekl.

Felimer zpozorněl.

„Kdo?"

„Včera v noci se k našemu světu přiblížila malá kulatá věc, ale bylo na ni zaútočeno, a proto se zřítila. Zprávu o tom jsme dostali teprve před chvílí."

„Kulatá loď?"

„Ano, plochá, kulatá loď."

Felimer se zděsil. To musela být Gazela, člun stejného typu, ve kterém tu přistál i on.

Rhodan...

Co se stalo s posádkou lodi?" zeptal se.

„Nevíme, Možná je mrtvá."

Felimer vyletěl z postele. Málem se hned zřítil k podlaze, ale nakonec udržel rovnováhu. Pak ovšem zase rezignovaně usedl na lůžko. Kun ho podpírala.

„Přece jen jsem ještě slabý," přiznával. „Ale musím vědět, co se stalo s lidmi ze sestřelené lodi."

Volateran přikývl.

„Budeme to vědět brzy. Všemoudrá Matka nám přikázala hledat stopy. Pokud posádka žije, najdeme ji."

Felimer Lloyd si znovu lehl.

„Musíte je najít!" zasténal a zavřel oči. Volateran se nehlučně vzdaloval. Kuří se láskyplně zahleděla do pozemšťanovy tváře.

^ _*_ ^

Purrové žili uprostřed Mléčné dráhy na teplé planetě, porostlé džunglí. Těšili se skromné inteligenci a bylo docela dobře možné je považovat za šťastnou civilizaci - do té doby, než je objevili inteligentnější tvorové. Od té chvíle bylo na planetě po štěstí.

Galaktičtí obchodníci ihned rozpoznali, v čem je hodnota Purrů, velkých silných koček. Daly se totiž velice snadno ovliv-

nit sugescí. Jakmile dostaly hypnotický příkaz, provedly jej za všech okolností a nikdo je od toho neodradil. Protože měly mocné tesáky a ostré drápy, hodily se především k hlídání zajatců a pronásledování uprchlíků.

Pět těchto Purrů bylo nasazeno, aby chytili a případně zabili kosmonauty, kteří se zřítili do pralesa na Volatu. Kočky se nehlučně plížily noční džunglí a neomylně následovaly svůj instinkt. Jejich pružná těla, až dva metry dlouhá, se šikovně vyhýbala překážkám. Oči šelem pronikaly temnotou. Původně zcela mírumilovné bytosti se díky hypnopříkazu proměnily v krvežíznivé bestie.

Gucky stále Častěji zaznamenával myšlenkové impulzy pronásledovatelů. Když se Rhodanova skupinka zastavila, aby si odpočinula, impulzy byly najednou mnohem silnější.

„To se mi nelíbí," zašeptal André Noir. „Něco v myšlenkách těch, co jsou za námi, se mi vůbec nelíbí. Nerad bych se s nimi potkal - ale není to skutečný strach, co bych cítil. To se mi ještě nestalo. Je to zvláštní... Oni se tak intenzívně soustředili, aby nás dostali, že nemyslí už vůbec na nic jiného. Jejich mozky pracují jenom pro tento úkol a jinak Jako by byly vypnuté.^

Cucky nervózně přecházel z místa na místo. „Pojďme odtud. Rychle... Nechci, aby..."

Rhodan zůstal sedět-

„Co nechceš?" zjišťoval přívětivým hlasem, ale přece jen i trochu vyčítavě. „Gucky, já tě nepoznávám!"

Myšob zvedl hlavu.

„Tam nahoře ve větvích bychom byli v bezpečí. Můžu nás tam všechny dostat."

„Snad máš pravdu," přiznával Rhodan. „Ale víš přece, že prozatím nechci tvé nadpřirozené vlastnosti využívat, abychom nevzbudili podezření. Musejí nás považovat za obyčejné lidi a ne za kouzelníky. Později..."

Zmlkl. Docela blízko v lese něco zašustilo.

Gucky se opíral zády o strom. Chlupy na hřbetě se mu zježi-

ly. Jeho soustředěnost prozrazovala, že je připraven každou chvíli teteportovat do bezpečí. Noir vedle něj pozorně naslouchal do noci. Rhodan zůstával klidný,

„Jsou už docela blízko. Asi bychom měli pokračovat v cestě. Nechtěl bych se s nimi potkat ve tmě. Ve dne vypadá všechno jinak. Kdybychom to zařídili tak, že na nás narazí až za svítání, snadněji bychom se s nimi vypořádali.“

„Správně!“ souhlasil Gucky rychle a vykročil. Noir ho opatrně následoval. Rhodan šel jako poslední. Kryl přátelům záda. Zvuky mezitím ztichly. Bylo naprosto zřejmé, že pronásledovatelé - ať už to byl kdokoli - nedisponují parapsychickými schopnostmi.

Zbývající noční hodiny proběhly v nesnesitelném napětí. Rhodan ještě nikdy předtím neviděl myšoba tak rozčileného a neustále připraveného prchnout. Instinkty ho musely varovat před nevyslovitelným nebezpečím, o kterém Noir ani Rhodan nemohli mít tušení.

Na východě se začínalo vyjasňovat a pak se stíny noci rozptylovaly. Brzy se oteplilo.

Přešli přes velkou mýtinu a zastavili se pod prvními stromy.

„Když už musíme na tajuplné pronásledovatele počkat, pak to tady bude nejlepší,“ vysvětloval Rhodan a rozhlížel se. „Křoví je tu dostatečně husté. Poskytne nám skvělý úkryt. Tráva na pasece je příliš nízká na to, aby se v ní pronásledovatelé mohli schovat. Takže bychom je měli vidět. Co ty na to, Gucky?“¹ Myšob se posadil a vyčerpaně zafuněl.

„Je to od tebe nezodpovědný, Perry, že mě necháš takhle běhat, když dokážu skákat z planety na planetu. Strašně mě bolí nožičky...“

„Já vím,“ řekl dobromyslně Rhodan, „ale nedá se nic dělat. No, takže jak daleko jsou?“

„Už moc ne. Naštěstí příliš nespěchají. Ale taky neztrácejí stopu. Asi mají dobrý Čich.“

Rhodan vypadal překvapeně,

„Dobrý čich? Myslíš, že nás sledují podobně jako psi?" . „Ano, nebo jako divoká kočka."

„Ale!" zvolal Noir a zamyšleně na myšoba pohlédl. „Jako kočka?"

Rhodan se pousmál.

„Gucky, začínám tušit, proč máš z pronásledovatelů tak hrozný strach. Možná to jsou kočky - a ty je přece nesnášíš!"

„To bych netvrdil," zapištěl myšob. „Spíš bych řekl, že kočky mají něco proti mně."

Noir se zadíval přes mýtinu.

„Že by na nás vážně poslali zvířata? Proč nás nesledují sami? Nebylo by to jednodušší?"

„Ne," řekl Rhodan a zadíval se stejným směrem. Dosud se ve vysoké trávě nic nehnulo. „Obyvatelé města neznají prales a neumějí se v něm pohybovat. Kromě toho nevědí, na koho narazí. Takže poslali vycvičené kočky. Nebo tak něco. Však brzy uvidíme."

Gucky se najednou napřímil a aniž by požádal o povolení, krátkým skokem teleportoval na silnou větev nejbližšího stromu a přehlížel prostranství ze čtyřmetrové výšky. Kožich měl pořád ještě divoce zježený. Pištivě vykřikl: „UŽ jdou! A fakt to jsou kočky - ale jaký potvory! Dva metry dlouhý, metr a půl vysoký!"

Rhodan a Noir si všimli jen zavinění trávy. Neváhali a také se vyšplhali nahoru na strom. Brzy stáli vedle Guckyho. Větev byla dostatečně silná, aby je udržela všechny.

Opravdu to bylo pět obřích koček, ani ne dvě stě metrů od nich, s čenichy nízko u země. Rhodan se lekl, když si uvědomil, že nemá zbraň. Mohli by s Guckyho pomocí utéct, prostě se vypařit, ale kočky byly jistě aspoň natolik inteligentní, že by o takovém nevysvětlitelném zmizení pronásledovaných daly svým chleboďárcům vědět. A to bylo přesně to. Čemu chtěl zabránit.

„Za tři minuty budou dole pod stromem," rozčileně oznamoval Gucky. „Musíme něco udělat."

„Třeba neumějí lézt po stromech," poznamenal Noir.

„Kočky?" zapraskal Gucky. „To bych se moc divil. Ale jedno vám řeknu -jestli to udělají, tak zmizím! Budete se s nima muset vypořádat sami!"

Takhle Gucky ještě nikdy nemluvil, dosud ho znali jenom jako statečného a neohroženého. Co to do něj vjeto? Šlo nakonec o instinktivní strach z koček, který měl v krvi?

„Gucky, kdo ti řekl, že se nebudeme bránit?" poznamenal Rhodan. „Jestli chceš, hned s tím můžeš začít."

Gucky vycenil hlodáky, strnul, a pak se dvacet metrů od nich ze země odlepil velký balvan a kolmo stoupal vzhůru. Vystoupal do takové výšky, že jej málem ztratili z očí. Pak se posunul kousek stranou a začal padat.

Balvan se zřítil z výšky jako meteorit, jenom s tím rozdílem, že byl přesně nasměrován. Ještě než si dvě z koček dokázaly uvědomit, co se děje, balvan na nich přistál, zamáčkl je do země a zabil je.

Zbývající tři kočky se vyděšeně rozprchly na všechny strany, ale překvapivě rychle se z toho probraly. Událost pro ně zůstala nevysvětlitelnou, ale na druhou stranu jim došlo, že patrně nesouvisí s pronásledovanými. Tři zbylí Purrové se znovu dali po stopě.

„To přece nebylo nutné," obrátil se Rhodan na Guckyho. „Proč je hned zabíjet?"

„Nedalo se nic dělat," řekl Gucky. „Musí si myslet, že to byl meteorit."

„No, koneckonců... Taky bych z nich měl strach, kdybych byl myš."

„Já ale nejsem žádná obyčejná myš," bránil se Gucky, nadechl se k delšímu proslovu, ale Noir ho přerušil: „Pozor, už nás zvětřily. Už vědí, že sedíme na stromě."

Purrové dorazili k cíli. Zelenavýma očima vzhledli na uprchlíky, sedící na nejnižší větvi. Kočky byly zhypnotizované a neznaly soucit.

Přesně ve správné vteřině Gucky aktivoval svůj telekinetický ochranný štít, jedna z koček do něj narazila a zlostně prskajíc spadla zpátky do trávy. Než pak mohla nabrat síly k dalšímu skoku, stalo se něco, nač zprvu neexistovalo vysvětlení.

V lese se ozvalo tlumené zabublání, kočka se zachvěla a zvolna se svezla k zemi. Pak ještě chvíli křečovitě škubala končetinami, než zůstala bez hnutí ležet.

Očividně mrtvá.

Rhodan zapomněl na první dvě kočky a snažil se očima proniknout temnotou lesa. Neviděl nic, neslyšel nic, ale první slabé telepatické impulzy přicházely.

Volaterané!

Předposlední kočka se rozběhla ke křoví, aby pomstila svou družku, ale v mžiku se i ona stala obětí neviditelného střelce. I ona .byla na místě mrtvá.

Poslední se vyděšeně otočila a prchala pryč.

Rhodan zapomněl na Volaterany a křikl na Guckyho: „Nenech ji utéct, ale nezabíjej ji! Musíme zjistit, kdo ji poslal! Mohl bys ji zadržet? Já se zatím postarám o naše nečekané spojence.”

„Jo, Jasně,” zapištěl Gucky, „i když bych radši udělal něco docela jinýho. Jo, já ji znehybním.”

Rhodan a Noir slezli ze stromu a zvedli ruce. Věděli, že se Volaterané dívají a že tomuhle gestu určitě porozumějí,

Po chvíli to před nimi zašustilo a na mýtinu vyšli tři domorodci. V rukou drželi foukačky, ale nemířili jimi na ně.

„Jsme přátelé,” slyšeli v duchu. „Všemoudrá Matka vám posílá pozdravy.”

Rhodan kývl na Noira, aby Volateranům vsugeroval odpověď.

„Děkujeme vám,” řekl Noir. „Ty kočky nás nepříjemně obtěžovaly.*”

„Jmenují se Purrové,” vysvětloval první Volateran. „Slouží pánům našeho světa a už mnohé z nás roztrhali. Jsou to bestie.”

„I ten poslední dojde zaslouženého trestu, ale potřebujeme se od něj dozvědět nějaké informace, proto ho nezabíjíme. Znáte

muže, který je naším přítelem? Musí být někde na tomto světě a říká si Felimer Lloyd."

To byla velice přímá otázka. Noir neměl v úmyslu ztrácet ještě víc času. Odpověď byla přesná.

„Je u nás a očekává vás."

Rhodan si oddechl. Vykročil a podával těm třem podivným bytostem ruku. Přijaly ji a tím stvrdily přátelství mezi nerovnými civilizacemi.

Mezitím i Cucky seskočil ze stromu a ťapal po mýtině k poslednímu Purrovi, který zůstal ležet bez hnutí v trávě. Držely ho Guckyho telekinetické síly. V zelených očích kočky se nepříjemně blýskalo, ale dal se z nich vyčíst i strach.

Zato myšob svůj strach dávno překonal. Teď ho bavilo pohrávat si s bezmocným nepřítelem a kochat se pohledem na něj. On, velká myš, měl ve své moci dravou kočku. Škoda že ho nevidí jeho druzi z planety Tramp.

Rhodan, Noir a Volaterané k němu přistoupili.

„Noire," řekl Rhodan, „Pokuste se z toho Purra něco dostat. Kdo mu to přikázal, původ a všechno, co by nás mohlo zajímat. Nejdřív asi budete muset odstranit jeho hypnoblok."

Bylo to jednodušší, než si mysleli.

Jakmile byl Purr zbaven hypnobloku, proměnil se v neškodnou, mírumilovnou bytost. Moc toho nevěděl, ale znal to podstatné - že ve městě existuje skupina Skokanů a Arkonidanů, kterou vedou dvě tajuplné osobnosti, disponující čarodějnými silami. Jedna umí Číst myšlenky, druhá dokáže vnucovat svou vůli.

Rhodan přikývl. Tohle se krylo se zprávou kapitána Markuse. Řeč byla bezesporu o dvou příslušnících jednotky mutantů -Jatuhinovi a Tropnovovi,

„Zeptejte se ho, Noire, Jestli neví něco o Thoře."

To už pro hypnotizéra nebylo těžké. Ale nakonec zavrtěl hlavou.

„O žádné zajatkyni neví, ale pokud tam je, určitě bude v hlavním stanu té bandy."

„Kde to Je?“

Znovu nemá výměna informací.

„Blízko kosmodromu ve velkém domě. Ukáže nám to, pokud ho nezabijeme.“

Rhodan vypadal překvapeně.

„Nemáme v úmyslu nikoho zabíjet. Řekněte mu to.“

To, co se stalo pak, bylo nečekané. Sotva se kočka vymanila z Guckyho mentálních okovů, připlazila se k Rhodanovi a olizovala mu boty. Přitom tiše vrněla.

Cucky vyjeveně přihlížel a vytřeštil oči, když se jeho pravěký nepřítel přiblížil i k němu a i jeho olízl. Myšob se zakřenil a vycenil hlodáky.

Rhodan pokýval hlavou a usmál se.

Cucky mu vyskočil do náruče a zvolal: „Perry! Necháme si ji! Necháme si ji! Budeme jí říkat Putzi!“

„Nechat si ji?“

„Jo, napořád! Je to přece moje přítelkyně a...“

„Podivné,“ zavrtěl Rhodan hlavou. „Nikdy nepochopím, jak je možné takhle rychle měnit názory. Ale dobrá, ať s námi Putzí prozatím zůstane. Jestli to tak půjde dál, založím si vlastní zoo. Ale teď,“ otočil se k Volateranům, „nás doved'te za naším přítelem Lloydem. Musíme si s ním promluvit.“

^ A ^

Rhodan Jemně položil Lloydův zpátky na lůžko.

„Prozatím zůstanete hezky ležet, přáteli, a budete se zotavovat. Jestli je tu nějaká práce, já už se o ni postarám. Teď mi ale nejdříve ze všeho vysvětlíte, co se tu vlastně seběhlo. Vím jen to, co mi řekl Markus, a to mnoho není.“

Felimer poslechl a podíval se na Kuri. Ta si pozorně prohlížela Rhodanovy mužné rysy a Lloyd si najednou uvědomil, jak nerad by ji ztratit.

„Blízko Kuklónu jsem v pralese schoval svou Gazelu. Odešel

jsem do města, kde jsem velice brzy zjistil, že Sikeron zemřel, protože odhalil Jatuhina s Tropnovem. Kun mi pomohla vybudovat malou organizaci, pomocí které jsem chtěl nad vzbouřenci zvítězit, ale bohužel, protivník byl silnější. Ano, to je asi tak všechno."

„Moc toho není," přikývl Rhodan. „Co víte o protivníkovi?"

„Zdržuje se v blízkosti kosmodromu v jednom ze skokanských domů. Jeden z rodů se s nimi spojil, ovšem Skokani očividně netuší, o čem vlastně jde. Jatuhin s Tropnovem jim slíbili věčný život, ale o Zemi ani o vás nic neprozradili. Nedělají to snad z nějakých ohledů, ale proto, že se jim to nehodí do krámu. Ovšem jednoho dne vás určitě budou chtít svrhnout a převzít vaše dědictví."

„Mé dědictví?" pobaveně se zasmál Rhodan. „Kdyby ti dva věděli, jak je těžké ho nést, netoužili by po něm."

„Každopádně vás zradili," řekl Lloyd a podíval se na Kuri. „A je jen otázkou, kdy z nich někdo vymáčkne fakt, že Země nadále existuje."

„Dříve nebo později to stejně přestane být tajemstvím," řekl Rhodan. „Jednoho dne se vládnoucí počítač na Arkonu dozví, že byl oklamán. Tohle mi nevadí ani zdaleka tolik jako zjištění, že mezi sebou máme zrádce."

„I mutanti jsou jen lidé," bránil Lloyd své nepřátele. „Cítí se podvedeni, protože se jim nedostalo buňkové sprchy. Možná to byla chyba."

„Nikdo není perfektní," uhnul Rhodan. Chvilí mlčel, a pak se zeptal: „Kdo je na tomhle světě zástupcem Arkonu?"

„Administrátor se jmenuje Mansrin. Neznám ho osobně, ale údajně je to příčinnivý Arkonidan. Proč se ptáte?"

„Jen tak," odpověděl Rhodan vyhýbavě. „Měli bychom vědět, s kým budeme mít co do činění."

„Možná že pár mých spojenců přežilo... Ještě jsem neměl možnost si to zjistit."

„Noir už to zjišťuje," uklidňoval ho Rhodan. „Pokud vím, pár

jich přežilo. Právě se pokoušejí přivyknout Guckymu a Putzi-
mu." -

„Putzimu?“ vytřeštil oči Lloyd. „To je nějaký nový člen jednotky
mutantů?“

Rhodan se zasmál.

„Putzi bohužel není mutant, ale Purr.“

„Purr? Co je to?“

„Kočíci civilizace odněkud z Mléčné dráhy. Původně neškodní,
avšak snadno zhypnotizovatelní. Pak se z nich stanou třeba i
krvežíznivé bestie. My jsme Putziho zbavili hypnotického tlaku a vzali
jsme ho mezi sebe- Mimořádně dobře si rozumí hlavně s Guckym.“

„Myš a kočka?“ kroutil Lloyd hlavou. „Jak velký je ten Putzi?“

„Konkuroval by sibiřskému tygrovi.“

Lloyd to nechápal.

„A rozumí si s Guckym? Jak je to možné?“

Rhodan se usmál a změnil téma.

„Potřebuju ještě nějaké údaje, abych se mohl připravit. Třeba mi
pomůžete...“

„Klidně se ptejte, pane. Řeknu, co budu vědět.“

A Rhodan se ho začal systematicky vyptávat.

<^A ^
|

„Měl by ses nějak maskovat“ radil Noir a prohlížel si Gucky-ho od
hlavy k patě. „Takhle tě každý hned pozná.“

Myšob se postavil na zadní a důležitě si uhladil lesklý kožich.

„Maskovat se?“ zeptal se překvapeně. „Jako za co? Za Člověka?“

„Aspoň by sis měl vzít nějaký plášť, aby nebyl vidět ten kožich-
Třeba tě pak budou považovat za trpaslíka.“

Gucky vzdychl.

„Výjimečný osobnosti to fakt nemají lehký,“ konstatoval suše.

„Kdybych vypadal jako normální člověk, bylo by to pro mě jednoduchý. Ale takhle..."

Rhodan dokončil práci. Celou dobu něco kreslil na kus papíru.

„Lloyd bohužel neví úplně všechno, ale aspoň zjistil, kde vzbouřenci sídlí. Ty tam teleportuješ, Gucky, a zhotovíš plán odpovídající části budovy. Budeme ho potřebovat, až se to stane."

„Co se stane?"

„To se včas dozvíš. Nesmíš se dát chytit a zmizíš, jakmile by tě někdo mohl jen koutkem oka zahlédnout. Co nejrychleji se vrať, rozuměls?"

„Budu jako blesk," sliboval myšob.

^ A ^

Kuklen, hlavní město planety Volat, v podstatě představovalo jediné místo na tomto světě, které vykazovalo znaky mezihvězdného charakteru. Tady se soustředil všechen civilizovaný život.

Myšob materializoval ve velkém sále ve dvacátém patře jedné z tisíců budov, rodových center Galaktických obchodníků. Tenhle dům stál na kraji kosmodromu a podle Lloydovi plánu se v něm někde ukrývali vzbouřenci.

Gucky vzdychl, upravil si barevnou róbu, do které ho nakonec přece jen oblékli, a vykročil k nejbližším dveřím.

Vedly na dlouhou chodbu. Vlevo byla okna ke kosmodromu, kde stála loď vedle lodi, byly tam koráby nejrozumnějších typů a podob a mezi nimi neustále pobíhaly skupinky posádek a pasažérů. Téměř každé dvě minuty startovala či přistávala nová loď.

Napravo bylo několik dveří s firemními štítky.

Budova měla více než dva tisíce nejrozumnějších místností, pokud ne víc. Jak najít tu pravou? K tomu mohla pomoci jenom náhoda.

Přímo před Guckym se otevřely dveře výtahu. Pak z něj vy-

šlo několik Skokanů. Spěchali po chodbě a jenom Jeden zběžně pohlédl na trpaslíka v barevném hábitu. Pak už se o něj dál nestaral. Měl naspěch a v Kuklónu žily bytosti z celého vesmíru. Tady nebylo nic neobvyklé. Ani trpaslíci ne.

Gucky si oddechl a zvolna vykročil. O dvacet vteřin později stál na chodbě ve třetím patře. Podobala se té ve dvacátém patře, jen s tím rozdílem, že na dveřích nebyly štítky, ale tabulky s nápisy v arkonidštině.

Myšob míjel jedny za druhými a snažil se zachytit myšlenkové impulzy, přicházející zevnitř. Mnoho z místností bylo prázdných, jak zjišťoval. V mnohých seděla neškodná individua, která nemyslela na nic špatného a plnila své všední povinnosti.

Takže kam dál?

Do druhého nebo do prvního patra?

Než se stačil vrátit k výtahu, otevřely se jedny dveře a na chodbu vyšel muž. Zarazil se, když spatřil Guckyho, a myšob okamžitě zavětlil nebezpečí. Tohle nebyl obyčejný úředník.

„Co tu hledáte? Kdo jste?“ vyjel hned.

Gucky takový tón nesnášel. Rozhodl se, že drzouna ztrestá. Důstojně se uklonil a pohnul barevným hábitem, až to vypadalo jako dvorní úklona.

„Jsem Brabul, král z Voodoo, vznešený Skokane. Hledám Administrátora Mansrina.“

Skokan se zatvářil nazlobeně.

„Administrátor bydlí ve svém paláci. Kdo vás poslal sem k nám?“

„Řekli mi na kosmodromu, že...“

„Kde leží Voodoo? Jaké souřadnice?“

Gucky rychle ztrácel trpělivost.

„Chtěl jsem mluvit s Administrátorem. Nehodlám vám prozrazovat souřadnice Voodoo. Nic vám do nich není.“

Ale i Skokan byl patrně zvyklý na jiný tón. Natáhl ruku a chytil Guckyho za oděv.

„Poslouchej, ty zahradní trpaslíku!“ řekl arkonidsky. „Ses pěk-

ně drzej. Asi se ti kouknu na zoubek. No tak, hezky pochoduj přede mnou. A žádný hlouposti!. Uvidíme, co na tebe řekne šéf." Cucky překonal touhu zvednout toho lumpa do vzduchu a prohodit ho oknem, přikrčil se a nebránil se. Bojácně a poslušně capal před Skokanem. Hrál mu divadlo, ale v duchu si sliboval, že to nenechá jen tak.

Skokan ho přinutil zastavit se v prvním patře přede dveřmi. Pak je otevřel a strčil ho dovnitř.

Myšob chtěl pištivě zaklít, ale neudělal to. Za stolem přímo před ním totiž seděl zrádce Gregor Tropnov.

^ A ^

Gregor Tropnov byl ve skutečnosti 88 let starý, ale díky biochemickým prostředkům si zachovával svěžest muže podstatně mladšího věku. Sice se plně soustředil na příchozího, ale nepoznával ho. S Guckym se nikdy nesetkal. „Co je?"

Skokan poníženež oznamoval: „Čmuchal nahoře ve správné části, a tak jsem považoval za nejlepší, když vám ho přivedu. Tvrdí, že chce mluvit s Mansrinem."

Tropnov kývl.

„Dobrá. Počkejte venku, dokud vás nezavolám." Pak počkal, až Skokan zavře dveře, a podíval se na Guckyho: „Kdo jste?" „Brabul z Voodoo," majestátně oznamoval Cucky. „Přivezl

jsem Administrátorovi dary svého lidu. Bohužel jsem si patrně spletl dům."

„Vypadá to tak," odpověděl Tropnov a pokoušel se telepaticky proniknout do Guckyho myšlenek. Jeho němý rozkaz zněl, aby Gucky řekl pravdu, ovšem pochopitelně se odrazil od myšobova mentálního bloku. Gucky to však na sobě nedal znát. „Přivezl jsem vycvičené opičky," řekl důležitě. „Cože?" podivil se Tropnov.. „Cvičené opičky?" „Ano," přitakal Gucky vážně. „Podařilo se nám je vycvičit.

Chceme je darovat Arkonu. A protože je Volat k nám nejbliž,
myslel jsem..."

Gucky registroval v Tropnovově mozku úlevu. Teď už myšoba
nepodezíval. Gucky dokonce v Tropnovově mozku zachytil úvahu,
která zněla asi takto -Tohle není Rhodanův trik, aby zjistil, kde je
Thora. Tu máme bezpečně pod palcem.

„My nemáme s Administrátorem nic společného," usmál se zrádce.
„Na ulici najdete dostatek taxíků, které vás dovezou k Mansrinovu
paláci. Mějte se dobře, ehm... Jaké že bylo vaše jméno?"

„Brabul, pane," ochotně zopakoval Gucky a pokoušel se v
Tropnovově mozku zjistit víc o Thoře, ale nic tam nenašel. Mutant už
myslel na Jiné věci. „Brabul z Voodoo."

„Dobrá," kývl Tropnov, zavolal Skokana a přikázal mu, aby vyvedl
hosta ven z domu.

Ale sotva na chodbě osaměli, myšob se na svůj doprovod oso-pil:
„Zmiz, ty Červí synu! Neslyšels, že smím jít, kam se mi zlíbí? Nechci
tvůj doprovod!"

Skokan byt svalnatý, téměř dva metry vysoký chlap, který si v
žádném případě nehodlal dát líbit ponižování od trpaslíka. Vykročil a
sevrhel ruce do pěstí.

„Zabiju tě, skřete!" pohrozil, chytil Guckyho oděv, napřáhl...

Když se ve stejné vteřině ocitl na náhonu' plošině v pralese, Skokan
ho pořád ještě držel. Tak blízký tělesný kontakt umožňoval společnou
teleportaci.

„Kde to jsem?" vykoktal zaražený Skokan.

„Tak pojd', ty hrdino," křenil se myšob, když viděl, jak se Skokan
roztřásl strachy. „Můj pán s tebou chce mluvit."

Skokan neodmlouval a šel.

Rhodan ho ihned přijal a se zájmem se na něj zahleděl. V jeho
myšlenkách četl jen zmatek a chaos. Skokan pořád ještě nepochopil, jak
se mohlo stát, že je najednou zajatcem pralesa a divných cizinců.

Než stačil otevřít lista, kráčel mu v ústrety vysoký přísný muž.

Otázka, kterou mu pak položil, přišla tak překvapivě. Že si ji v duchu musel pravdivě zodpovědět dřív, než si stačil vymyslet lež.

„Kde je Thora? Kde je žena, kterou Tropnov ukradl?“ „Ve sklepe...“

^ A ^

Rhodan chytil Noira za ruku. Cucky stál mezi nimi, oběma předními tlapkami je držel za lýtka. Takový kontakt stačil pro společnou dematerializaci. „Ted!“ řekl Rhodan-

Gucky se soustředil na Administrátorův palác a skočil. Měli štěstí.

Přistáli na střeše obrovitého paláce, tyčícího se vysoko nad městem. Ocitli se těsně vedle obrovité hyperantény. Na střeše kromě nich nikdo nebyl.

„Postaráte se, aby mě nikdo nevyrušoval,“ řekl Rhodan. „Zdržujte se poblíž spojařů a zasáhněte, kdyby to bylo nutné. Zůstaneme v telepatickém spojení.“

Od zajatého Skokana se dozvěděli všechno, co potřebovali vědět. Díky jemu se v Mansrinově paláci dokonale vyznali. . Sestoupili dolů po schodech a došli až ke dveřím spojové centrály. Rhodan se tam zastavil. Neměl u sebe žádnou zbraň. Ale co když se mu budou bránit? Nechtěl použít násilí, takže je v případě nutnosti bude muset ovlivnit sugescí. Ještě jednou kývl na Noira a Guckyho a rázně otevřel dveře. Seděl tam jeden jediný muž. Nic nedělal, jen si četl v knize. Když Rhodan vstoupil, muž vzhlédl a přimhouřil oči.

„Přejete si?“ zeptal se a vstal- Nevěděl, co si s cizincem počít. „Kdo vás posílá?“

„Rozkaz od Administrátora. Spojte mě přímo s Regentem na Arkonu. Je to naléhavé.“ „Máte to písemně?“

Rhodan zavrtěl hlavou, ale zesílil sugestivní sílu svého pohledu

. „Nebylo to nutné, jedná se o naléhavý případ. Dělejte, nebo si na vás budu stěžovat u Administrátora."

Spojař pokrčil rameny a dal se do práce. Za chvíli řekl do mikrofonu: „Tady stanice Volat, soustava Heperés. Administrátor Mansrin. Ohlaste se, Regente."

Rhodan mezitím telepaticky přivolal Guckyho. Myšob vstoupil a kývl. Pochopil. Přistoupil ke spojaři, položil na něj packu - a oba zmizeli. O deset vteřin později se Gucky vrátil. Ovšem už bez spojaře.

„Zavřel jsem ho do sklepa," zapištěl pobaveně. „Potrvá nejmíň dvě hodiny, než ho někdo najde. Ale ani pak nebude schopnej vysvětlit, jak se tam vlastně dostal."

Rhodan pokynul rukou.

„Jdi zase ven. Postarej se společně s Noirem, aby sem nikdo nevstoupil. Počítačový vládce Arkonu nesmí pojmout žádné podezření."

Gucky zmizel.

Mezitím přišla odpověď na první spojařovo volání.

Obrazovka hyperkomu se rozzářila a Rhodan znovu spatřil „Regentovu tvář" - obrovskou ocelovou polokouli v obrovitém sále. Největší počítač vesmíru. Byl vzdálen téměř 30 000 světelných let na své planetě a řídil arkonidskou říši. Dával si říkat Regent, Pak se ozval i jeho mechanický hlas.

„Tady Regent Arkonu. Co je, Voláte?"

Rhodan stál stranou zařízení, aby ho nebylo vidět. „Poplach, Regente! Skupina rebelů se postavila proti Impériu. Administrátor Mansrin prosí o malou flotilu, která by mu přiletěla na pomoc.

„Nemám tu obraz. Kdo to mluví?"

„Šéfspojař. Zařízení je defektní. Obrazový přenos Špatný. Nutně potřebujeme pomoc."

„Flotila bude vyslána, ale ještě předtím vyřídí důležitý úkol.

Na Volat dorazí za čtyřicet hodin. Mimochodem - obraz spojové centrály mám perfektní. Nekonstatuji žádný defekt."

Rhodan se vylekal. Jeho výmluva byla hloupá. Rozhodl se, že vše vsadí na jednu kartu: „Mluvím z vedlejšího vysílače. Rebelové... pomoc...!“

A zatáhl za hlavní páku přívodu energie. Obrazovka zhasla.

Reproduktor ztichl.

„Hotovo!“ zasmál se Rhodan a otevřel dveře na chodbu ke Guckymu s Noirem. „Máme přesně čtyřicet hodin času, abychom vybrali hlavní stan rebelů. Regent z Arkonu nesnese žádnou revoltu proti Impériu. Až bude po všem, každý si bude myslet, že se o nápravu věcí postaral Arkon. Nikdo nebude tušit, že jsme to byli my.“

Cucky uznale zapištl a vzal Rhodana za lýtko. Pak ve zlomku vteřiny materializovali zpět v pralese a Cucky přitom přistál Putzimu na ohonu.

^ A ^

Poslední bojová porada se konala ještě téhož večera. „Bylo by nejjednodušší, kdybychom celé to hnízdo rebelů a zrádců vyhodili do vzduchu a Thoru vytáhli ven,“ navrhoval podesáté Cucky.

„To ne,“ podesáté mu odporoval Rhodan. „Hlavní je, abychom zneškodnili ty dva zrádce a vinu za to nesl Regent. Než dorazí jeho flotila, na Volatu se musí rozšířit zpráva, že tu existují rebelové. Dosud o nich totiž nikdo neví. Musí to vypadat tak, jako by Tropnov s Jatuhinem povstali proti Impériu. Doufám, že pak s námi potáhne za jeden provaz Í Administrátor Mansrin.“ Noir přitakal.

„Zbavíme se nepřátel, aniž by někdo vytušil, čí nepřátelé to vlastně byli...“

„Pokud to sami neprozraděj,“ podotkl Cucky. „Rhodan vypadal velice vážně, když namítl; „Nesmějí dostat sebemenší šanci k prozrazení našeho tajemství. Cucky se o to postará.“

Myšob se zatvářil zmučeně.

„Zase já? Pořád já! Přitom jsem přece takovej pacifista! Nedokážu zabít ani mouchu...”

„Kdo mluví o zabíjení? Postačí, když ty dva mutanty dostaneš mezi nás. Noir jim pak nasadí hypnoblok, který je přinutí, aby všechno zapomněli. O zbytek se postaráme až doma na Zemi.”

Cucky se uklidnil.

„Ještě něco?” zeptal se Rhodan.

Lloyd zaváhal, a pak se přece jen zeptal: „Ale co bude s Kun? Nebýt jí, tak...”

Rhodan se chápavě usmál a přikývl.

„Kun se vrátí s námi na Zemi. Thora bude ráda, že má novou, příjemnou přítelkyni. Ještě otázky?”

Felimer Lloyd si oddychl. Žádné otázky neměl.

^ A ->-

Administrátor Mansrin neměl o mimořádných událostech na své planetě ani tušení. Jako každý den vstal poměrně pozdě, dopřál si vlažnou sprchu a posnídal.

Pak odešel do pracovny a přelétl pohledem poslední zprávy. Četl o válkách, bitvách a revolucích v nejrůznějších koutech Galaxie a znuděně přitom zíval. Pak se ale zničehonic zarazil. Něčeho si všiml, něco mu tam nesouhlasilo, ale nevěděl, co to je.

Za chvíli na to však přišel - v časovém harmonogramu příjmu zpráv zela mezera. Dokonce velká mezera. Spojová stanice byla totiž po tři hodiny neobsazena - anebo spojař spal!

Vyhledal si tedy jeho jméno a, rozkázal; „Přiveďte mi spojaře Bredaga! Ať se mi tu hlásí a ať si s sebou vezme elektronickou kontrolní služební kartu!”

Administrátor se pak uvelebil v křesle a čekal. Nestrpěl lajdáctví, a už vůbec ne ve svém nejbližším okolí. Pokud mu spo-

jař jasně nedokáže, že včera ty tři hodiny nepřiřla řádná zpráva, pak buď spal, anebo opustil služebnu.

Dveře se otevřely. Ale nevstoupil Bredag, nýbrř mladý Arko-, nidan. Tvářil se zaskočeně a navíc jeho výraz prozrazoval vědomí viny.

Vztáhl bezmocně ruce.

„Odpusť, Administrátore. Převzal jsem Bredagovu službu. Když jsem za ním včera přišel, nebyl uvnitř. Hledal jsem ho, ale našel jsem jenom jeho kontrolní kartu. Podle ní nemohl centrálu opustit, ale nebyl v ní.“

Mansrin přimhouřil oči.

Přemýřlel.

„Nerad řeřím hádanky hned po ránu. Pokuste se mi tu věc objasnit sám.“

„Nedokážu to, pane. Elektronická karta je umístěna vedle dveří jako Čidlo. Bezchybně zaregistrovala Bredagův příchod do služby, ale odchod nikoli. Bredag tedy musí“ být v centrále, ale není tam/

„To není možné!“ vykřikl Mansrin a vstal- „Nevyprávějte mi tady pohádky! Chci vědět, kde je Bredag! Kde je?!”

„Prohledali jsme kařdičkou píd centrály, ale nenařli jsme po pohřeřovaném ani stopu- Nechtěli jsme vás zneklidňovat a hodlali jsme vám to všechno nahlásit až po vyřeření přípau. Bohuřel stále ještě zůstává nevyřeřen.“

„Člověk přece nemůže oklamat elektronickou kartu! On musí být někde v centrále!”

„Ale není!“ odporoval spojař. „Existuje jenom jedno jediné řeření- že se rozplynul ve vzduchu a zmizel.“

„Tomu vy říkáte logika?“ vyjel Mansrin zlostně . „Větří pitomost jsem v životě neslyřel. Hm, možná se vloudila chybička do kontrolní signalizace. Ale to by se pak Bredag musel někde objevit?”

„To je právě ono, pane. Nikde není. Ani u sebe doma ne.“

Mansrin přemýřlel.

„Ty tři hodiny, co nám v časovém plánu chybějí, mi dělají starosti. Měl jste mi hned oznámit, že jste Bredaga nenašel.“

„Občas se stává, pane, že někdo opustí velín pár minut předtím, než má být vystřídán. Přicházející informace a zprávy jsou pak přijímány a registrovány automaticky. Ale tentokrát to nešlo, protože vysílačka byla vypnutá.“

„Vypnutá?“

„Ano, pane, byla tři hodiny vypnutá.“

^ x ^

O dvě hodiny později několik osob nenápadně vešlo do obrovité budovy v blízkosti kosmodromu. Přicházely z nejrůznějších směrů a vypadalo to, že nemají nic společného.

Felimer Lloyd prošel chodbou v prvním patře a vstoupil do čítárny vedle přijímací haly. Kývl na přítomné, kteří posedávali u stolů a četli noviny, pak se také posadil a vzal do ruky knihu.

Rhodan a Noir se zastavili ani ne padesát metrů od něj přede dveřmi Číslo 18.

Gucky, kde jsi? intenzívně přemýšlel Rhodan a naslouchal. Odpověď přišla překvapivě rychle;

Ve sklepě! První místnost je prázdná, ale je zařízena jako vězeňská cela. Šéfe, porad, kde mam hledat!

Jen co to budu vědět, pomyslel si Rhodan, *Zatím pokračuj.*

Pak kývl na Noira a zaklepal na dveře. Chvilí trvalo, než zabzučely a otevřely se. Rhodan ani nepředpokládal, že by to mohlo jít tak rychle, počítal s těžkostmi, ale Tropnov se pravděpodobně cítil velmi bezpečně.

Společně s Noirem vešli a zavřeli za sebou.

Zrádce seděl za stolem a zíral na ně. Jeho mozek se bránil zjištění, že před sebou vidí Rhodana. Trvalo mu snad deset vteřin, než se mu začala barva tváře měnit. Byla najednou bledá jako sníh. Tropnov se trochu zvedl, pak klesl zpět. Pootevřel ústa, ale vykoktal jen pár nesouvislých hlásek.

„Dobrý den," pravil Rhodan přívětivě, ale v jeho hlase zazněl i kovový podtón, který měl zrádce varovat. „Jsem rád, že vás vidím živého a zdravého. Ve vašem vlastním zájmu doufám, že je na tom moje žena stejně jako vy."

„Rhodane!" vyhrkl Tropnov. „Vy...?" -

Ve druhém patře je arzenál zbraní, signalizoval Gucky. Co mám dělat?

Vezmi si impulzní paprskomet a roztav ty dveře zevnitř, přikázal Rhodan, aniž hnul brvou. Pak se opět otočil k roztřesenému Tropnovovi. „Kde je Thora? Mluvte, nebo vám Noir vyčistí mozek. Dobré víte, jak potom Člověk může taky vypadat!"

„Všechno vám povím, pane," vyhrkl zrádce. „Ptejte se..."

„Už jsem vám jednu otázku položil!"

Tropnov se zpotil,

„Thora je... je v bezpečí. Necháte mě na svobodě, když vám řeknu, kde je, pane?"

Tropnov uměl zablokovat své myšlenky tak, aby je nikdo nemohl číst. Rhodan to věděl.

„Varuju vás, Tropnove! Vy mi nebudete klást podmínky! Copak nestačí, že jsem vás tady vyšťoural? V této chvíli na Arko" nu startuje arkonidská flotila, aby obnovila pořádek. Už nebudete mít Šanci se mi mstít, Tropnove. Vzdejte to!"

„To pro vás Thora znamená tak málo?"

Noir sevřel dlaně do pěstí, ale Rhodan ho varoval pohledem.

„Tropnove!" řekl dědic Galaxie. „Ještě nikdy v životě jsem nikoho neuškrtil, ale dnes to udělám! Tady v té místnosti! Varuju vás! Dávám vám deset vteřin na rozmyšlenou!"

Zrádce hmátl pod desku stolu, aby vyvolal poplach. Rhodan nedal ničím najevo, že si jeho pohybu všiml. Jen ať si ho vyhlásí, říkal si v duchu, to se mi hodí do plánu.

Tropnov se zachechtal.

„Tak mě zabijte, Rhodane, a nikdy se nedozvíte, kde je Thora."

Znovu přišla telepatická zpráva od Guckyho:

Našel jsem Thoru. Je v pořádku. Co teď?

Vyčkávej, Gucky! odpověděl mu Rhodan a podíval se na Tropnova. Pak řekl nahlas: „Nedělejte si starosti. Thoru už máme.”

„Jo, a kdepak teda je?”

„Dole ve sklepě. Je tam s ní Gucky.”

„Gucky? Ten myšob?”

„Ano. Vy ho znáte?”

Tropnov se ušklíbl. Hodlal získat čas. Venku na chodbě se konečně ozvaly kroky a někdo zaklepal.

„No, a hotovo,” oznámil zrádce. „Nemáte žádné zbraně. Můžete se vzdát.”

Rhodan se soustředil a požádal na dálku Guckyho: Zatím nech Thoru být a rychle nám přines z arzenálu paprskomety. Pospěš si!

Nahlas však oznámil: „I když jste odešel z naší jednotky mutantů, pořád nám ještě zůstalo mnoho oddaných spolupracovníků. Však sám brzy uvidíte.”

Tropnov zbledl a zároveň někdo ještě naléhavěji zabušil na dveře: „Co je s tebou, Gregore? To jsem já, Nomo! Proč se neozýváš? Co má znamenat ten poplach?”

Zamčené dveře se začaly tavit pod paprskem ručního paprskometu...

Rhodan položil prst přes ústa a donutil Tropnova zůstat potichu. Ve stejném okamžiku uprostřed místnosti materializoval Gucky a podal Rhodanovi s Noirem po dvou paprskometech. Nakonec se otočil na Tropnova, zašklebil se a dodal: „Cvičený opičky to nejsou, ale sranda s tím je taky!”

A zmizel.

Sotva teleportoval zpátky za Thorou, dveře se prolomily a dovnitř vtrhli tři muži. Když však spatřili Čtyři černá ústí paprskometů, které na ně mířily, zarazili se.

Tropnov se však bleskově pohnul a Rhodan koutkem oka zjistil, že zrádce vytáhl ze stolu nějakou zbraň a že mu teď míří do zad.

Spojař Bredag už několik hodin mamě bušil do silných stěn svého vězení. Neměl sebemenší tušení kde vlastně je, a už vůbec si neuměl vysvětlit, jak se tam dostal. Seděl ve velínu a najednou se setmělo, ale tohle velín nebyl. Žádné přístroje, vzduch těžký a hutný, jako by tu několik měsíců nepracovala klimatizace. Nevěděl ani, jak dlouho už tam je zavřený. Pár hodin? Nebo celý den?

Dřepl si do kouta a zíral do tmy. Hlavou se mu honily otázky, na které nedokázal najít odpověď.

Už pomalu usínal, když měl dojem, že slyší kroky. Vyskočil a znovu začal tlouci pěstmi do pancéřových dveří.

Občas přestal, aby se zaposlouchal, a aby nakonec s radostí zjistil, že se někdo blíží.

Pak už netrvalo dlouho a dveře se otevřely. Jeho vysvoboditelé ho pak odvedli rovnou za Administrátorem. Mansrin si vyslechl spojařovu neuvěřitelnou historku, ale nenařídil žádný trest. Propustil ho a chvíli se mlčky díval na zavřené dveře.

Kdo byl ten cizinec, který požadoval spojení s Arkonem? A kdo dostal Bredaga z centrály, aniž by přitom aktivoval elektronickou kartu?

Nic nechápal, nic nevěděl.

Vtom mu na stole zabzučel interkom. Zmáčkl tlačítko a poslouchal.

„V jedné z budov Galaktických obchodníků se dějí podivné věci. Administrátore! Rozpoutala se tam přestřelka. Zdá se, že tam proti sobě bojují dvě nepřátelské skupiny.“

„Přestřelka?“

„Ano, pane. Ve spodních patrech budovy vypukla skutečná válka.“

„Jak je to možné? Byla přivolána policie?“ „Ne, pane. Máme to udělat?“

stejně rychle jako můj přítel... Tak je to dobře. A nyní přejděte naproti ke zdi a otočte se zády. Zůstaňte stát a nehýbejte se." Felimer Lloyd vyhlédl ze dveří.

„Utíkají," oznamoval. „Budeme je pronásledovat a pokud možno je někam zavřeme."

„Raději ne," odpověděl Rhodan. „Počítám, že každou chvíli dorazí arkonská flotila. Jen ať tu pár těch bojujících rebelů najdou. Aspoň budou mít dojem, že nepřiletěli marně- Takže udržujme nepřítele v budově a ať má přístup ke zbraním. Tyhle tři vezměte s sebou."

„Rozumím," přikývl Lloyd a zmizel. Zajatce vzal. Rhodan si oddechl.

Cucky! pomyslel si. Přived' nám sem Thoru!

Noir vykročil ke dveřím a postaral se, aby nikdo nevstupoval dovnitř. Rhodan se posadil na desku stolu a Čekal. Čekal na svou lásku Thoru, hrdou, nezlomnou Arkonidanku. Miloval ji už Šedesát let a na jejich lásce se za celou tu dobu vůbec nic neměnilo.

Thora však stárnula.

Dosud to na ní nebylo příliš znát, protože užívala biochemické preparáty, ale její buňky na rozdíl od Rhodanových stárly.

Stárly však už jenom minimálně, díky araskému elixíru života. Ale jak dlouho jí to vydrží?

To Rhodan nevěděl. Ale v poslední době naseť pro Thoru s Crestem novou nadějí. Nesla jméno -- Allan!

Vzduch v místnosti se zachvěl, zamihotal, pak společně s Guckym materializovala žena v lehké uniformě pozemské flotily. Něžná zeleň kombinézy příjemně kontrastovala s bílými vlasy Arkonidanky.

„Pěny.."

Rozběhla se k němu a objala ho.

„Thoro... lásko."

Gucky se zakřenil a otočil se. „Pořád to líbání," pištěl si tiše pro sebe.

„Mně kdyby pořád

někdo takhle olizoval čenich, tak se z toho asi zblázním..." „Neboj, to ti nehrozí," poznamenal ode dveří Noir. Hluk na chodbě utichl. Rhodan se otočil a řekl: „Gucky, co kdyby ses postaral o Jatuhina? Pozval jsem ho sem, ale asi ho něco zdrželo. Nesmíte ho ztratit." My sob spokojeně zabručel a byl pryč. ^ -*-

^

Japonec Nomo Jatuhin vypnul interkom. Proč zněl Tropnovův hlas tak divně? Proč byl tak rozrušený? A co měl znamenat ten poplach?

Pro něj samotného už revolta proti Rhodanovi nic neznamenal, přestože věděl, že nemůže couvnout. Věčný život - nač, proboha? Copak se nemohl spokojit s biologickým udržováním těla? Nebylo mu 89 let a nevypadal přitom mladě a svěže?

A co teď? Co když jim to nevyšlo?

Soustředil se na podstatné. Poplach. To tedy znamenalo, že se Tropnov ocitl v ohrožení, jinak by nepožadoval pomoc.

Nomo vyskočil a vyběhl na chodbu. Už z dálky slyšel zvuky přestřelky a bojů. Pokrčil rameny a rozběhl se. Neměl u sebe zbraně, ale to mu nevadilo.

Za pár minut minul dva muže.

„Mají Tropnova!" křikli na něj.

„Kdo?" volal za nimi Nomo, ale neodpověděli mu.

„Kdo"?

Venku na ulici ječely sirény. Nomo se zastavil a přistoupil k oknu. Před domem se zastavil tucet policejních vozů, právě z nich vyskakovali příslušníci Administrátorovy speciální jednotky. Co ti tady pohledávali?

Nomo už nic nechápal. Počítal s tím, že by ho někdy mohli přepadnout Rhodanovi lidé, ale Administrátora ve svých plánech nezakalkuloval...

Zavrtěl hlavou a chtěl se znovu rozběhnout za Tropnovem, když vtom mu někdo poklepal na rameno a tenký hlásek zapištěl:

„Budeš se divit, Nomo, co všechno počítá na Arkonu ví. Ale - ty sis mě nevšiml? No jo. vždycky jsi bejval špatnej telepat. Zato já jsem dohřej."

Japonec se prudce otočil, ale předem věděl, koho spatří. Na rozdíl od Tropnova znal Guckyho až moc dobře. Často s ním kdysi spolupracoval. Věděl, že proti němu nemá šanci, takže raději nezkoušel žádné triky. Zarazil se a zůstal stát jako solný sloup.

„Co se mnou uděláš?" zeptal se a v duchu pomyslel, že by teď bylo nejlepší, kdyby sem dorazila arkonidská policie.

„Nic lepšího tě nenapadá?" vysmíval se mu myšob. „Hele, i kdyby policajti přišli, zmizíme jim před očima! A nepokoušej se mi vyšknout, až s tebou budu teleportovat. Dobře víš, že v pátý dimenzí není nic k Jídlu. Kdybych tě tam ztratil, umřel bys hladu!"

Chytil Noma za kalhoty a teleportoval.

O zlomek vteřiny později stál s myšobem na palouku uprostřed pralesa. Nad hlavami jim zářilo azurové nebe. „Tak," spokojeně zapištěl Cucky. „Co říkáš teď?"

„Co se mnou chceš udělat?" zopakoval Japonec. „Jestli mě chceš zabít, udělej to hned."

„Proč bych tě zabíjel? Ještě si s tebou popovídá Rhodan." „Země je daleko..."

„Ale Rhodan ne, kamaráde. Tropnov zemřel, protože chtěl Rhodana zabít. Možná že tobě Rhodan udělí milost, když vysypeš, co víš."

„Rhodan...? Tady na Volatu?" Gucky ho znovu chytil za nohavici. „Moc mluvíme. Odnesu tě na bezpečný místo." Jakmile znovu materializovali a Japonec otevřel oči, zjistil dvě věci - zaprvé, že Gucky zmizel, a zadruhé, že sedí na vrcholu

vysokého, úzkého balvanu, ze kterého se nedalo slézt, ale jenom spadnout a zabít se. V celém vesmíru by se nenašlo lepší vězení. Gucky mu nechal jenom čtvereční metr prostoru.

Nomo chvíli přemýšlel, jak uniknout. Pak pochopil, že jediným východiskem je pro něj smrt. Zradil Rhodana, zradil Zemi. Jeho další život už neměl smysl.

Uklonil se k východu, zadrmolil krátkou modlitbu, pak vstal, udělal jeden jediný krok dopředu...

A jako kámen se řítíl dolů do bezedné hlubiny.

^^^

Lehký křižník bez potíží přistál na kosmodromu v Kuklónu. Sotva se dotkl země, už se otevřely hlavní vstupy a hned z nich vypochoďovali bojoví roboti. Vzdáleně se podobali lidem, byli však dva metry vysokí a měli čtyři ruce. Ty dvě spodní ukrývaly paprskomety.

Armáda se zformovala do pochodového tvaru a počkala na rozkazy. Antény směřovaly k vlajkové lodi velitele Arony. Ten právě vzal do ruky malé dálkové ovládání, vydal patřičný rozkaz a armáda pěti stovek robotů vyrazila.

Přistávací plocha zela prázdnotou jako po vymření. Nebylo tam vidět ani živáčka. Samotný policejní poplach vyvolal zmatek a strach, natožpak když začaly přistávat arkonidské bojové lodě! Nikdo nevěděl, co se děje, takže všichni prchli a poschovávali se.

Arona kráčet v čele své armády.

Zastavil se před vysokou budovou na okraji kosmodromu a obrátil se na svého důstojníka: „Poručíku Ro, proč nás nepřišel přivítat Administrátor Mansrin a co je s těmi vzbouřenci?***

Ro pokrčil rameny.

„Nic nevíme, pane. Mansrin zarputile tvrdí, že nás sem nepovolal. Dále trvá na svém, že na Volatu k žádné revoltě nedošlo.“, „Velmi podivné,“ posmíval se Arona a nespouštěl přitom tu

vysokou budovu z očí. „Žádná revolta? Tak proč se tu střílí?“ „Kde, pane?“

„Ani ne pět set metrů od nás. Copak nevidíte typické záblesky paprskometů? Zvláštní, že nám o tom Mansrin nechtěl nic říct, nemyslíte?“ Sáhl do kapsy a vzal do ruky dálkové ovládání armády: „Nový cíl pochodu - směr tři sta osmnáct! Zbraně k boji připravit!“

Kovová armáda zabočila a následovala oba důstojníky. Spodní paže robotů se zvedly do vodorovné polohy a ústí zbraní zamířily na vysokou budovu.

Z jedné boční ulice se vyřítilo vozidlo a prudce zabrzdilo. Pak z něj vyskočil postarší Arkonidan a s vlajícími bílými vlasy se rozběhl k Aronovi,

„Arono! Jsem Mansrin, Administrátor na Arkonu. Žádám o odpuštění, že Jsem vás nestačil přijet přivítat. Staly se určité události, které...“

„Rebelové, že?“

Mansrin přikývl.

„To je právě to, co nechápu. Já osobně jsem na Arkon nevyslal žádné volání o pomoc, protože k tomu nebylo důvodu. Teprve v okamžiku, kdy jste se ohlásili, propukly boje v jednom ze skokanských sídel. Nemáme sebemenší tušení, kdo proti komu bojuje, ale bojuje se. Moje speciální policejní jednotky už zakročily,“

Arona si Mansrina zkoumavě měřil.

„Vy tedy nevěříte, že by mohlo jít o závažnou revoluci? Možná že Skokani...“

„Nikdy, veliteli! Znáám zdejší lidi...“

„Jen abyste je nepodcenil,“ přerušil ho Arona. „Mí roboti se každopádně postarají o pořádek a pak se uvidí, kdo si dovolil povolat jednotky Arkonu. Vy Jste to tedy nebyl?“

„Byl to někdo zcela neznámý, veliteli. Tolik jsem mezitím stačil zjistit. Proklouzl do centrály a donutil mého spojaře navázat kontakt s Arkonem...“

„Pojďme, Administrátore. Hádanku falešného poplachu nyní budeme řešit společně. Máte pravdu, je to podivné. Kdo by se opovážil dobrovolně riskovat a přivolať největší mocnost Galaxie?“ zasmál se Arona. „To by udělal snad jenom blázen.“

Poručík Ro však zakřiknutě dodal: „Nebo někdo ještě mocnější, pane.“

„Probíhá to podle plánu,“ oznamovat Lloyd. „Nejdříve jsme rebely zahnali do sklepa a pak jsme předstírali ústup. Vylákali jsme je ven zrovna ve chvíli, kdy do budovy pronikla Administrátorova policie. Nyní obě strany bojují proti sobě a rebelové se domnívají, že s policií bojují od samého začátku.“

„Dobrá,“ poděkoval mu Rhodan. „Cíle je dosaženo. Takže abychom se odtud rychle vypařili. Nejdříve Thora. Odneseš ji do pralesa, Gucky!“

O deset vteřin později byl myšob zpátky.

„Kun se o ni postarala, šéfe. Kdo teď?“ ' ' Dalším cestujícím byl Noir. Gucky s sebou na delší teleportační skoky bral vždy jenom jednoho muže, aby se příliš neunavil. Časově to nehrálo roli, protože každý skok prostorem a návrat byl jen otázkou vteřin. Pak zmizel i Felimer Lloyd a Rhodan v místnosti osaměl.

Těch několik vteřin čekání se proměnilo ve věčnost, obzvlášť proto, že se proti dveřím někdo vrhl a chtěl je vylomit.

Gucky materializoval a křenil se: „Odpusť, šéfe, ale Putzi mě nechtěl pustit.“ „Nemluv a dělej!“ přikázal mu Rhodan a na vysvětlenou kývl

ke dveřím.

Gucky ho chytil za nohavic! a soustředil se.

V té chvíli dveře povolily a dovnitř vtrhl nějaký muž. Ještě stačil vidět zážrak dematerializace - Rhodan s myšobem se mu rozplynuli před očima.

Rhodan viděl jenom mohutnou postavu, jak prolomila dveře a vřítla se do místnosti. Pokud ten kolos nebyl slepý, musel je spatřit.

Ještě než Rhodan pronikl do páté dimenze, uslyšel výkřik. Křičel hlas, který už kdysi slyšel. Byl to hluboký, mužný hlas, probouzející vzpomínky.

Křičel: „Rhodan!”

Pak se setmělo.

Rázem se zase rozjasnilo, ale to už byli s Guckym na skalní plošině v pralese.

„Viděls ho. Cucky? Kdo to byl? On mě poznal!” ^ Cucky přimhouřil oči. „Neměl jsem čas si ho všímat. Mám se vrátit a mrknout na něj?” „Už vím, kdo to je,” poznamenal Rhodan.

Najednou se mu rozbřeslo. Ten muž byl Skokan z rodu Těžkých, Kdysi se s Rhodanem setkal... Perry si teď vzpomněl i na jeho jméno. „Je to Talamon...”

Talamon tím pádem věděl, že nejnebezpečnější muž Galaxie ještě žije, i když se už přes šedesát let vydával za mrtvého. ,

„Mám se vrátit a zneškodnit ho?” zeptal se Cucky, protože četl Rhodanovy myšlenky. „Co kdyby promluvil...”

„Ne, Gucky, zůstaň tady. Nemusíme se ničeho bát. Jsme připraveni. Země už je dostatečně silná. Jednou to přijít muselo. Nectíme rozhodnutí na Talamonovi.”

^ _*• ^

Úlek se usadil Talamonovi v kostech. Nechápatě zíral před sebe do prázdnoty, kde ještě před mžikem stál muž, kterého celá Galaxie už léta považovala za mrtvého.

Byli to Perry Rhodan a to divné zvířátko, které ho neustále doprovázelo. Talamon si dobře pamatoval, že Rhodan míval armádu kouzelníků, s jejichž pomocí dokázal už tenkrát otřást samotnými základy arkonidského Impéria.

A pak byla Rhodanova Země zničena. Aspoň do této chvíle si to všichni mysleli. Talamonem to trhlo. Proč tam trčí a nic nedělá? Neměl by vesmír varovat? Neměl by okamžitě informovat Regenta na Arko-nu? A najednou začal chápat souvislosti... Ten překvapivý boj ho zdržel v budově, kam přišel za nějakými obchody... Když se podíval ven, viděl bojové roboty Arkonu, Administrátora Mansrina a velitele Aronu. Rozhodl se a vyběhl ven.

Zastavil se před Aronou a vyhrkl: „Jsem Talamon z rodu Těžkých. Vaše akce v této budově už nemá význam. Jestli se nemýlím, vyslal vás Arkon?”

„Jsem velitel Arona,” přikývl hrdě kapitán. „Posílá mě Regent, abych tady na Volatu zjednal pořádek.” Talamon se neubrnil úsměvu.

„No, to je chvályhodné, ale vsadím se, že Mansrin vůbec netuší, oč tady jde.”

„Nevím, co tím chcete naznačit!” durdil se Administrátor. „Rád vám to vysvětlím...”

„Teď na to není Čas,” zarazil ho Arona. „Arkon čeká na hlášení o tom, jak rychle jsem potlačil zdejší povstání.”

„Jaké povstání?” vytřeštil Talamon oči. „Vy myslíte tu rvačku tam uvnitř? Nebuďte směšný, veliteli. S těmi pěti šesti rváči bych se klidně vypořádal sám- O to tady nejde! Dobře mě poslouchajte - uzavřel jsem obchod s přítelem a zrovna Jsem opouštěl budovu, když jsem zaslechl střelbu. Chtěl jsem se tam podívat, ale když jsem vtrhl do jedné z místností, vlasy mi na hlavě vstaly hrůzou z toho, co jsem tam spatřil.”

Mansrin se zlobil.

„No tak, vyklopte to, Talamone! Co tam bylo tak strašného?”

Talamon se nadechl a pak pomalu a s důrazem řekl: „Viděl jsem Pozemšťana Perryho Rhodana.”

Arona ani jeho poručík to jméno nikdy neslyšeli, proto na ně nijak nezapůsobilo, ovšem Mansrin z toho byl vedle.

„Rhodan... Talamone, vám snad přeskočilo! Ten je přece dávno mrtvý!"

„Ano, správně by měl být mrtvý," souhlasil Talamon. „Všichni jsme tomu věřili, ale já se bojím, že nás zase jednou pořádně zatahal za nos. Jako dřív. A že těch šedesát let nespál, to mi klidně věřte. Musíme ihned informovat Regenta."

„Neblázněte..."

„Já jsem se nezmýlil. Administrátore. Na své oči se mohu spolehnout."

Dohadovali se ještě drahnou chvíli, ale nakonec přece jen skončili ve spojařské centrále a navázali kontakt s centrálním počítačem Arkonu. Tomu se Talamonova historka nezdála až tak divná a hned si dal dohromady, že jedna a jedna jsou dvě. Zkontroloval totiž hlas neznámého muže, který ho minulý den vyzval, aby na Volat poslal flotilu, a jednoznačně přitom stanovil, že to byl skutečně Pěny Rhodan.

Perry Rhodan tedy žil a jeho staří nepřátelé se to právě dozvěděli.

^ A ^

Několika Tropnovovým mužům se podařilo před nuceným transportem na Arkon, který po porážce rebelů následoval, uniknout, protože v okamžiku bojů nebyli v budově. Dleli mezi městem a pralesem v místech, kde v úkrytu zelených větví odpočívala malá kosmická loď, podobající se disku. Jejich úkolem bylo ji střežit. Tento úkol je nijak nenadchl, nicméně jakmile by se objevil majitel člunu, zažil by tím nepříjemnější překvapení.

Skupině strážců velel Skokan jménem Lobthal, a protože byl původně pouhým kapitánem obchodní lodi, snažil se teď být co nejlepším důstojníkem, aby dostal co nejvyšší Žold. Nezanedbával tedy své povinnosti a mimo jiné pravidelně kontroloval znuděné strážné, zda jsou opravdu vzhůru a střeží okolí lodi.

Právě vyšel na mýtinu, aby si to namířil k dalšímu stanovišti,

když se před ním zničehonic zjevily dvě postavy. Jedna vypadala jako Arkonidan, druhá byla malá a chlupatá. Lobthal dlouho nepřemítal. Podle něj museli ti dva právě vypnout své deflektory a stali se opět viditelnými. „Stát, ani hnout!“ zvolal a namířil před sebe. „Kdo jste a jak jste se sem dostali?“

Felimer Lloyd zvedl ruce dostatečně daleko od rukojeti svého paprskometu a pomaličku se otočil. Četl Lobthalovy myšlenky a věděl, že to je nebezpečný kariérista. Nemělo význam teleportovat zpět. Takže našli Gazelu a teď ji střežili.

„Schovejte tu zbraň!“ vyzval ho Lloyd.

„Vy se dokážete udělat neviditelnými?“ ignoroval ho velitel stráže. Byl zvědavý, protože osobně ještě nikdy žádný deflektor neviděl. Znal jej jen teoreticky.

„Je to prosté,“ usmál se Lloyd. „Už staří Arkonidané vyvíjeli deflektory, ale ne každý k nim měl přístup.“

„Vy je máte?“

„Tady v kapse,“ zapištěl Cucky. „Chceš ho vidět?“

„He?“ vyjekl překvapený Lobthal. Nečekal, že by ta chlupatá bytost dokázala mluvit dokonale čistou arkonidštinou,

„Jestli chceš, udělám tě taky neviditelnými“ křenil se na něj myšob. „Ale musíš poslat švy lidi pryč. Nemusej nic vědět.“

Lobthal došel k závěru, že tito dva cizinci určitě nepřišli kvůli člunu, protože kdyby jej chtěli získat, zůstali by nadále neviditelnými.

• „Hej, Khorto! Zmizte k vnějšímu ochrannému kruhu a postarejte se, aby sem nikdo nelezl.“

„Ale...“

„Neslyšel jsi? Koukej vykonat rozkaz!“

„Ano, pane...,“ uposlechl voják a ztratil se Společně s ostatními.

Lobthal se třásl zvědavostí. Otočil se k Lloydovi a vyzval ho: „Co je to? Tak mi to ukaž. Zaplatím vám za ten aparát, co budete chtít, když mi jeden prodáte.“

„Vždyť nemáš v kapse víc než pět babek," poznamenal suše Cucky.
„Máme peníze! Ale ne tady!" řekl Lobthal a významně pozvedl hlaveň paprskometu. „A kromě toho jsem tady já tím silnějším." „Radši to moc nezkoušej," varoval ho Cucky. „A kromě toho musíš tu nebezpečnou hračku odložit na zem, jestli se chceš stát neviditelným."

„Já - a odložit zbraň? Nikdy!"

Cucky pokrčil rameny a vyrazil ke Gazele.

„Jak myslíš, hochu..."

„Stát, co tam chceš?" vyjekl Lobthal. Cucky se otočil.

„No tak dobře. Když se tak bojíš, tak si tu bouchačku nech. Dej mi ruku a dávej pozor..."

Lobthal se vskutku rázem stal neviditelným, ale jen pro Lloydovy oči. Felimer hned nato vykročil ke Gazele a otevřel její vstup. Pak nasedl a zavřel za sebou. Nastartoval a zvedl člun do vzduchu. Vyvolal tím v řadách strážců zmatek, ale nedbal na ně. Už byl zase v bezpečí. Chránil ho energetický štít lodi. Zorientoval se a namířil si to těsně nad zelenými korunami stromů do středu pralesa, aby přistál na náhonu" plošině v centru sídelního města Vólateranu.

Sotva dosedl a vystoupil, obrátil se na Rhodana: „Cucky se už vrátil?"

„Cože?" zvolal Rhodan překvapeně. „To si ten chlupatý lumpík už zase dělá, co chce?"

„Zaskočil nás velitel stráže, takže ho teleportoval pryč. Ale dohodli jsme se, že se vrátí sem." Rhodan se podíval na hodinky.

„Už jsme se s domorodci rozloučili. Ještě vy, Fellmere, a startujeme."

„A Cucky?" „Ten se zaručeně zase ukáže na poslední chvíli, jak ho znám..."

Rhodan se jako obvykle nemýlil. Cucky teleportoval na palubu člunu jen několik vteřin poté, kdy se vznesli k nebi. Perry ho povolal k sobě a káravě ho požádal o vysvětlení, kde se vlastně potuloval.

„No, odnesl jsem velitele stráže do města a pak jsem teleportoval do Administrátorova paláce, abych zjistil, co se vlastně stalo.“

„A co se tedy stalo?“

„No, zjistil jsem, že to byl opravdu Talamon, kdo tě viděl, Perry. Pak společně s Mansrinem informoval Regenta. Ta počítačová příšerka už ví, že Země existuje, a ty že žiješ. Ví taky, že jsi byl na Volatu. Hra na schovávanou nám skončila, kamaráde.“

Rhodan mu naslouchal a neskákal mu do řeči. Guckyho zpráva byla překvapující. Nechtěl věřit, že ho jeho dávný přítel Talamon zradil. Proč to udělal? Že by následkem šoku?

Ať už tomu bylo jak chtělo. Regent teď vědě, že jeho neběž-. pecny protihráč stále žije a že se pravděpodobně posílil. Jisté se začne připravovat k boji o říši tisíce sluncí...

Náhle se ozval kapitán Markus z paluby křižníku LOTUS a volal si Rhodana.

„Ano, Markusi?“

„Zachytili jsme jedno zajímavé vysílání, pane.“

„Od koho?“

„Od arkonidského centrálního počítače, pane, ale naprosto nechápu obsah zprávy...“

„Komu je určena, Markusi?“ vyzvídál Rhodan. „Administrátoru Mansrinovi?“

„Ne, pane. Vám!, Perrymu Rhodanovi!“

Rhodan zalapal po dechu.

„Přečtete mi ji, kapitáne...*“

„Ano, pane. Tady je. Začínám:

Pro Perryho Rhodana, mateřská planeta Země! Víím, že žiješ. Spoj se se mnou na naši staré frekvenci. Zaručuji ti život a svobodu. Regent Arkonu."

^ A ^

Odborníci na „psychiku“ počítačových strojů dostávali v Terranii zabrat ještě dřív, než křižník LOTUS dorazil. Rhodan předal veškeré údaje a požadoval okamžité vyhodnocení. Bylo více než zřejmé, že Je to velmi naléhavý úkol. Sotva přistál, rozjel se do kanceláře za Bullem. „Málem mě to vládnutí zabilo," vzdychl tlouštík a vstal. „Vy jste si udělali pár dní krásný dovolený a já... Thoro? To je fajn, že jste zpátky, Thoro..., ale kde je Cucky?"

Rhodan počkal, až se pozdraví se všemi svými druhy, a pak odpověděl: „Gucky právě obstarává příbytek pro svého nového přítele."

Bull zalapal po dechu. „Cože? On má novýho přítele? A proč mi o tom nikdo nic neřekl?"

„Však ho brzy uvidíš," uklidňoval ho Rhodan. „Budeš z něj nadšen, Bully."

„Hm," zabručel skepticky ježoun, ale než stačil něco namítnout, už se Rhodanovi hlásil Šéf vědeckého týmu počítačových expertů. Obrazovka se rozzářila a pak se na ní objevil muž v bílém plášti.

„Tady doktor Gertz, pane. Naše výzkumy a odhady zcela jasně potvrzují, že by vám Regent Arkonu nikdy nedal záruku života a svobody, kdyby ho k tomu nepřinutily naléhavé důvody. Počítač Venuše s námi souhlasí, že může jít pouze o jeden jediný důvod."

„A sice?" Zeptal se Rhodan napjatě.

„Regent Arkonu vás potřebuje, pane. Nachází se v nám neznámé nouzové situaci. Potřebuje pomoc Země." Rhodan se zhluboka nadechl.

„Nemýlíte se, doktore?“

„Chyba je vyloučena. Naše analýza je stoprocentně jistá. Počítač na Arkonu je dokonce šťasten - pokud se to tak dá o chladném stroji říct - že Země a vy ještě žijete, pane. Představujete pomoc v nejvyšší nouzi.“

Rhodan zavrtěl hlavou.

„Arkon - a v nouzi? Neměl jsem dojem, že by se Impérium nacházelo v nesnázích. Naopak. Že bychom se zmýlili?“

Thora zašeptala; „Možná to jsou starosti, která zná jen počítač, Perry. Měl by ses s ním spojit.“

Rhodan pokýval hlavou a poděkoval Dr. Gertzovi. Obrazovka zhasla. Rhodan a jeho druzi odešli. Perry ještě Bullovi slíbil, že Guckymu vyřídí, aby ho seznámil s tím svým novým přítelem.

- . <- A- ^

Někdo zaškrábal na dveře, klika cvakla a dovnitř se vplížil obrovský stín. Bull vytřeštil oči.

Tygr! Vypadalo to jako tygr, bylo to obrovské a strašlivé. Bestie vykročila přímo k němu! Pak se zastavila a zdálo se. Že se chystá ke skoku. Bull se neodvažoval ani pohnout. Byl docela sám a zbraň nikde po ruce! Hrůza!

Kočka se pohnula a Bullovi vyrazil na čele pot.

Ale pak se stalo něco neuvěřitelného!

Tygr se mu položil k nohám a olízl mu boty. Bull ani nedýchal.

Považoval to za úspěch svého nehybného postroje a doufal, že zůstane při tom.

V té chvíli se ode dveří znovu ozval nějaký podezřelý zvuk.

Bull se vyděsil. Že by další tygr? Co když už nebude tak mírumilovný jako ten první?

Málem hrůzou zavřel oči, ale pak uviděl Guckyho. „Tak co, starochu, už ses s Putzim spřátelil?“ poznamenal zvesela myšob-

Bull se nadále ani nehnul.

„Putzi? To je ta potvora u mých nohou? Ty jsi snad ztratil rozum...”

„Opatrně, opatrně, starochu! Putzi je mým přítelem., Nesmíš ho častovat ošklivými výrazy...”

„Jjje... ochočenej?" zablekotal Bull, protože Putzi právě vycenil tesáky.

„Když chci, tak je," zdůraznil myšob a zašklebil se. „Ale jenom když chci! Jestli nebudeš hodnej. Bully, poštvu ho na tebe. Umí sežrat tři chlapy tvý velikosti najednou. Po obědě, rozumí se. Jako moučník."

Bullovi se ulevilo. Největší nebezpečí pominulo. Jestli ten tygr Guckyho poslouchal, nemohlo být tak zle.

„Přivezls ho do našeho zoo, vid'?" hlesl.

„Do zoo?" nadurdl se Cucky. „Putzi a do zoo? Jestli jo, tak se postarám, abys byl jeho první snídání, na to se spolehni," poznamenal, sklonil se a podrbl obří kočku za uchem. „Vidíš, vidíš. Takový jsou lidi. Co nevypadá jako voní, hned zavřou do zoologický zahrady. Přitom by bylo mnohem přirozenější, kdy-bysme my zavřeli do zoo lidi a vládli tu sami. Zvířata by volně pobíhala po planetě a všem by nám bylo dobře."

Putzi spokojeně mručel.

„Mám ještě nějakou práci," namítl nesměle Bull.

Gucky na něj pohrdavě pohlédl.

„Povoluji," řekl. „Putzi, půjdeme. Lidi jsou prostě hloupý kreatury - a Bully je jenom člověk."

Kočka vstala a poslušně následovala svého druha myšoba. Bull zapadl zpět do křesla.

„Tak zatím, tlouštíku!" loučil se Gucky. „Teď musím svého přítele představit ještě dalším kamarádům!" a zabouchl za sebou a za tou kočkou dveře.

Bull zíral na zavřené dveře a svíral ruce v pěsti. „Já ti ukážu, ty prcku, jen počkej..."

V té chvíli před ním Gucky materializoval zpátky.

„Jo?“ zapištěl. „Chtěls něco?“

Bull zašilhal ke dveřím. Pootevřely se a Putzi nakukoval dovnitř.

„No— jenom... Myslel jsem,“ začal Bull, ale Cucky mu skočil do řeči: „Vidiš, a o to tady jde. Raději nemysli. Myšlení pře-nech telepatům - mají v tom větší cvik. Dobrou noc, starochu!“

Dveře se zavřely, jakmile se myšob vypařil.

Bull vzdychl.

„Mluvit nesmím, myslet nesmím - doufám, že smím aspoň pracovat...“

To směl. V tom už ho nikdo nevyrušoval...